СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 27 КВІТНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 17 VOL. CXIV FRIDAY, APRIL 27, 2007 No. 17

Подія, яка стала провісницею Української революції

Звернення Президента України Віктора Ющенка з нагоди 90-річчя Українського національного конґресу

Сьогодні з особливою шаною ми відзначаємо 90-ту річницю проведення у Києві Українського національного конґресу – події, яка стала провісником Української революції 1917-1921 років. Історія визначила для учасників конґресу виняткову місію, що дала поштовх до відродження української державности у XX столітті. Духом і словом конґресу керував увесь великий Український народ, який виявив могутню, нездоланну волю до свободи, незалежности і власного національного буття. Із формуванням Центральної Ради конґрес відновив на нашій землі традицію демократичного правління у руслі загальноевропейського життя і цивілізаційного вибору. Рішення форуму стали внеском у творення єдиної національної ідеї, завдяки якій ми витримали усі випробування і катаклізми минулого століття і утвердили сучасну Україну.

Поруч з визначними досягненнями тих років ми також згадуємо про непрості, однак, життєдайні уроки нашої вікової боротьби. Перед історією, перед минулими і прийдешніми поколіннями ми, усі громадяни України, зобов'язані постійно пам'ятати, що успіх нашої спільної справи залежить виключно від нас, від нашої особистої відповідальности і єдности у зміцненні українського суверенітету, соборности і суспільної злагоди. Державність і свобода людини – це найвищі цінності, які кожному з нас необхідно свято берегти.

Вітаючи Український народ з 90-літтям його першого національного конґресу, я закликаю усіх сучасних політиків глибоко усвідомити свою відповідальність за долю країни, підтвердити здатність постати над будь-якими партійними інтересами задля майбутнього України, підтвердити свою відданість принципам демократії, безумовного додержання Конституції України та неухильно виконувати волю народу – будувати справедливе, захищене від зрад і політичного шахрайства, безпечне і заможне життя.

З нагоди сьогоднішнього ювілею щиро бажаю усім українським громадянам щастя, злагоди і добра.

Віктор Ющенко
19 квітня 2007 року

Навесні 1917 року, відразу після повалення російського самодержавства, в Україні почався рух за проголошення самостійности. Щоправда, на той час були сильні позиції прихильників автономії України у складі колишньої імперії, але ряд політичних діячів вже обстоював державну незалежність. Було вирішено скликати Український національний конґрес на І9-21 квітня 1917 року. В Києві перед скликанням конґресу відбулися з'їзди й збори Української соціял-демократичної робітничої партії, товариства „Просвіта", українських соціялістів-революціонерів, народних учителів і професорів середніх та вищих шкіл, організаційного комітету Українського селянського союзу, Українського технічного й агрономічного товариства „Праця", делеґатів кооперативних союзів в Україні, а потім – Український національний конґрес. І хоча на конґресі переважали ідеї автономії (10 квітня автономісти розпочали видання щоденника „Нова Рада", в першому числі якого Михайло Грушевський писав про підтримку „вільної Російської Республіки, де немає поневолених народів, як також поневолених осібняків"), але конґрес усе ж став першим кроком до проголошення незалежної України.

НА ТЕМИ ДНЯ

Конституційний суд ніби засідає...

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Тільки другий тиждень засідає Конституційний суд України (від вівтірка, 17 квітня), а вже встиг спричинити загальне розчарування в країні і викликати стійке враження самодискредитації. Чекати на об'єктивне рішення – марна справа. Взірці вульгарного політиканства завзято демонструє прем'єр Віктор Янукович, таки невипадково ще в 2004 році названий „дволиким Янусом". Цими днями в інтерв'ю для російського TV він лицемірно запевняє Президента Віктора Ющенка у своїй готовості до компромісу, й тут же каже щось таке, нібито висновок КС вже лежить на його столі: „Після того, як Конституційний суд затвердить рішення, Ющенко буде змушений йому підкоритися – й тоді становищу глави держави не позаздриш...". Прямо Нострадамус!

Авжеж, прем'єр знає, що каже. КС, як і парлямент, як і Генеральна прокуратура, як і міністерство внутрішніх справ, – у нього в кишені. Генеральна прокуратура відкинула подання Служби безпеки і відмовилася порушити кримінальну справу щодо причетности родини судді КС Сюзанни Станік до багатомільйонних хабарів. Представники Верховної Ради і Кабінету міністрів в КС Ярослав Мендусь і Василь Німченко нахабно відмовляються відповідати на запитання судді Івана Кампо, бо він є кандидатурою Президента. Парлямент відмовляється припинити свої засідання, хоч він уже

(Закінчення на стор. 3)

Чорнобиль – незагойна рана України

ПАРСИПАНІ Н. Дж. – 26 квітня 1986 року... Ця дата стала чорною межею в історії України і усього світу, суворим застереженням про небезпеку довільного ставлення до ядерної енерґії. З дня Чорнобильської катастрофи минув 21 рік. Це значний період часу, але його не досить для того, щоб перестали бути актуальними проблеми та біль людей, які постраждали в результаті аварії на Чорнобильській атомній електростанції (ЧАЕС). Напередодні роковин Чорнобильської трагедії, 13 квітня, заступник голови Верховної Ради України Микола Томенко у місті Славутичі провів нараду з питань виконання законодавства про ліквідацію наслідків Чорнобильської

(Закінчення на стор. 10)

Загальний вигляд Чорнобильської АЕС в Прип'яті 13 квітня. Фото: УНІАН

19 квітня на Чорнобильській АЕС відбувся семінар журналістів з питання здійснення міжнародних проєктів на ЧАЕС за програмою зміцнення найбільш критичних конструкцій об'єкту „Укриття". Стабілізація конструкцій закінчена. На фото: біля оновленого „саркофагу" на Чорнобильській АЕС в Прип'яті.
Фото: УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

„Самооборона", „НУ" і Правиця йтимуть одним бльоком

КИЇВ. — „Наша Україна", об'єднання партій „Рух-Українська правиця" та „Народна самооборона" Юрія Луценка йтимуть на вибори єдиним бльоком. Таке рішення „Наша Україна" ухвалила 20 квітня в обмін на згоду депутатів, які входять до „Народної самооборони" та Правиці, написати заяви про вихід з фракції „Наша Україна". Опозиція вважає, що складання понад 150 депутатами своїх мандатів призведе до остаточної втрати леґітимности Верховної Ради. На думку оглядачів, разом ці політичні сили наберуть більше голосів, ніж поодинці, і створять достойну конкуренцію і для Партії Реґіонів, і для Бльоку Юлії Тимошенко (БЮТ). Опозиційні два крила запевняють, що на виборах всіляко сприятимуть один одному у тому, аби перемогти партії, що представлятимуть на виборах нинішню коаліцію. Знавці припускають, що головна битва за голоси буде між союзниками – „Нашою Україною", яку в разі створення єдиного бльоку може очолити Ю. Луценко, і БЮТ. Від кількости набраних голосів залежатиме їхня впливовість у можливій демократичній коаліції. (*ББС*)

А. Яценюк поїде оновлювати діялог між Україною і США

КИЇВ. — 30 квітня-1 травня відбудеться візита міністра закордонних справ України Арсенія Яценюка до США. А. Яценюк зазначив, що ця візита „привнесе оновлення політичного діялогу між Україною і США". Під час візити глава МЗС має намір презентувати „дорожню карту" подальшого розвитку двосторонніх взаємин, яка включатиме як політичну, так і економічну напрямну. А. Яценюк також зазначив, що після свого призначення на посаду міністра закордонних справ він сплянував свої закордонні візити таким чином, щоб спершу відвідати Брюсель, потім Москву і після цього – США. (*УНІАН*)

Російське розуміння угод

СИМФЕРОПІЛЬ. — У Балаклаві (Крим) активісти „Студентського братства" виявили російський військовий об'єкт. Як зазначив 23 квітня провідник молодіжної організації Олег Яценко, наявність там військового об'єкту суперечить російсько-українській угоді про базування Чорноморської фльоти Росії в Україні. Військові споруди і три причали у Балаклавській бухті згідно з міжурядовою угодою мали бути передані українській стороні, однак, досі незаконно використовуються Чорноморською фльотою Росії. Того ж дня активісти „Студентського братства" встановили на воротах цієї частини таблички „Українська територія" і „Обережно: окупація!", поруч розбили наметове містечко. Як повідомив О. Яценко, попри погрози з боку російських військових, студенти мають намір і далі продовжувати свою акцію, щоб привернути увагу української влади та громадськости до порушень з боку російської сторони. Представники Чорноморської фльоти Росії ніяк не коментують дії „Студентського братства". (*Радіо „Свобода"*)

Президент хоче проведення Всенародного референдуму

КИЇВ. — Після зустрічі з прем'єр-міністром Віктором Януковичем, Президент України Віктор Ющенко заявив 20 квітня про необхідність проведення Всенародного референдуму щодо нової редакції Конституції України. При цьому Президент наголосив, що суспільство має бути учасником вреґулювання існуючої кризи і винести свої висновки з поведінки влади, з помилок, яких вона припустилась. (*Інститут Міжнародної Інформації)*

Віце-прем'єр просив гроші для Партії Реґіонів

КИЇВ. — Віце-прем'єр уряду Віктора Януковича Володимир Рибак 24 квітня підтвердив факт письмового звернення до керівників підприємств з проханням надати Партії Реґіонів безвідплатну грошову допомогу. Приводом до розмови з віце-прем'єром В. Рибаком стала копія листа, надіслана державним чиновником керівникові одного з великих південно-східних підприємств: „Прошу вас вирішити питання про надання безповоротної грошової допомоги політичній Партії Реґіонів для здійснення статутної діяльности". Такий головний зміст, а поруч – розрахунковий рахунок партії у Київській філії Першого українського міжнародного банку з донецьким корінням. Підтвердивши факт звернення до керівників підприємств, В. Рибак не побачив у тих діях ознак зловживання службовим становищем, тобто корупції, оскільки підписував листи не як віце-прем'єр, а як голова Політради партії. Це звернення не означає, що партія почала готуватися до виборів, оскільки спонзорські гроші на партію, до якої входить ціла низка найзаможніших українців, він особисто збирає вже 10 років і так само, як інші керівники Партії Реґіонів, вважає ту практику нормальною. Натомість, опозиція називає той факт правопорушенням, яким мала би зацікавитися Генеральна прокуратура – хоча б тому, що у листах з проханням фінансово підтримати партію, підписаних віце-прем'єром, можуть, на думку опозиціонерів, виявитися ознаки корупції. (*ББС*)

Політики й інтелектуали підтримують В. Ющенка

БЕРЛІН. — Дванадцять впливових европейських політиків та інтелектуалів 18 квітня висловили підтримку Президентові України Вікторові Ющенкові в теперішній складній політичній ситуації. У відкритому листі, який ексклюзивно оприлюднила берлінська газета „Die Welt", зазначається, що „Президент В. Ющенко діяв відповідально, коли після того, як парляментські вибори минулого року привели до патової ситуації, висловив готовість ділити владу з Віктором Януковичем. На жаль, В. Янукович використав посаду прем'єра для того, щоб займатися поширенням своєї влади й у такий спосіб порушив чутливу політичну рівновагу в українському суспільстві". Крім цього, у відкритому листі гостро критикується політика Евросоюзу щодо України: „Ми маємо визнати, що ЕС зробив недостатньо для того, щоб запобігти виникненню теперішньої кризи. (...) Замість того, щоб зробити відкритий політичний крок, сприйняти дух Помаранчевої революції і підтримати нове керівництво країни в конституційному процесі та розбудові громадського суспільства, ЕС займався Києвом лише на технократичному рівні. Нині для Европи настав час активно й послідовно втрутитися в ситуацію". Відкритий лист підписали: Вацлав Гавел, Вітаутас Ландсберґіс, Броніслав Ґеремек, Отто Граф Ламбсдорф, Андре Ґлуксман, Едвард МакМілан Скот, Яцек Сарувольський, Єржі Буцек, Лорд Кінок, Марієль де Сарне, Март Лаар, Пет Кокс. (*„Німецька хвиля"*)

Голова ПАРЕ закликав спростити візовий режим

СТРАСБУРҐ, Франція. — Голова Парляментської асамблеї ради Европи (ПАРЕ) Рене ван дер Лінден 18 квітня закликав Европейський союз (ЕС) спростити візовий режим з Україною. За його словами, єдність в Европі має підтримуватися й за допомогою контактів між людьми. На думку голови ПАРЕ, потрібно заохочувати мешканців різних країн брати участь у програмах обміну студентів, експертів та інших категорій. „Мій особистий досвід свідчить, що головною перепоною для таких обмінів є візова політика Европейського союзу", – сказав Р. Ван дер Лінден. Тому голова ПАРЕ, ставлячись з повагою до візових процедур, закликав ЕС їх спростити. За словами Р. Ван дерЛіндена, ці правила мають інтерпретуватися на користь громадян, а не навпаки, а також мають заохочувати людей подорожувати. (*„Німецька хвиля"*)

В Одесі відкрився найбільший в Україні кінотеатр

ОДЕСА. — Прем'єрою фільму „Неваляшка" російського режисера Романа Качанова відкрився найбільший в Україні кінотеатр „Cinema-City". Площа кінотеатру становить 3,400 кв. м., це семизальний мультиплекс, здатний одночасно вміщувати до 1,350 глядачів. Всі залі забезпечено новітнім кінопроєкційним устаткуванням і охолодженням, біля кінотеатру обладнано стоянку для авт на 500 місць. Плянується щодня показувати щонайменше 15 фільмів і влаштовувати до 50 сеансів. Власником першого в Україні семизального кінотеатру є київське відділення російської компанії „Джемініфільм". (*УНІАН*)

Україна може відмовитися від імпорту м'яса

КИЇВ. — Україна може відмовитися від імпорту м'яса через один-два роки в зв'язку з насиченням внутрішнього ринку власною м'ясною продукцією, повідомив віце-прем'єр-міністер Віктор Слаута. „Ще рік можливо, два максимум... ще будемо завозити м'ясо", – сказав він. При цьому В. Слаута підкреслив, що жодних заборонних заходів для ввозу м'яса в Україну уряд не буде і не вправі здійснювати. Зараз в Україні починає здійснюватися будівництво нових свинокомплексів, тваринницьких господарств, інвесторами в яких виступають підприємці, а держава має намір підтримувати такі проєкти. Він зауважив, що ще чотири роки тому дефіцит м'яса в Україні складав 500 тис. тонн, а в даний час дефіцит м'яса на внутрішньому ринку близько 150 тис. тонн. В. Слаута підкреслив, що уряд не має наміру забороняти або обмежувати структурований імпорт якісного м'яса в Україну, але нагадав при цьому, що Кабінет міністрів з 18 квітня ввів тимчасову, до вересня, заборону на ввіз в Україну м'яса і м'ясопродуктів за давальницькими схемами, за якими в Україну постачається неякісна м'ясна сировина і за дуже низькими цінами. (*„Кореспондент"*)

Схід України відмовляється брати участь у виборах

КИЇВ. — На сході України 337 місцевих рад 19 квітня вирішили не готуватися до позачергових парляментських виборів доти, доки не буде рішення Конституційного суду. В переважній більшості рішень сесій міських і районних рад наголошується, що позачергові вибори народних депутатів України можливо провести тільки після внесення необхідних змін до законодавства про вибори і ухвалення Конституційним судом України рішення про конституційність Указу Президента України про позачергові вибори. „Досі не отримано жодного рішення Центральної виборчої комісії, направленого на забезпечення проведення позачергових виборів народних депутатів України; не ухвалено рішення щодо формування окружних виборчих комісій, хоча терміни цієї праці вже пройшли; досі не забезпечено фінансування виборів; не вирішені питання, пов'язані з подачею і виготовленням списків виборців на виборчих дільницях", – арґументували свої рішення місцеві ради. (*„День"*)

День української економіки на Гановерському ярмарку

ГАНОВЕР, Німеччина. — На міжнародному промисловому ярмарку в Гановері 18 квітня відбувся День української економіки. Високі українські посадовці до Гановеру не приїхали. Міністер економіки Анатолій Кінах і голови кількох обласних держадміністрацій надіслали заступників. Виступаючи на підприємницькому-форумі, що зібрав понад 100 учасників, усі вони уникали заяв про політичну кризу і розповідали про високі темпи зростання економіки та інвестиційну привабливість України. У відповідь представники німецького підприємництва назвали Україну дуже перспективним ринком. Представники українського уряду та підприємництва переконували, що політична криза не впливає на економіку. Німецькі підприємці, особливо ті, які вже працюють в Україні, загалом з цим погоджувалися, але зауважували, що прагнуть більшої стабільности. Деякі з них зачекають з великими інвестиційними проєктами в Україні до розв'язання кризи. (*„Німецька хвиля"*)

Прибічники коаліції та опозиції під час братання біля Конституційного суду України в Києві у вівторок, 24 квітня. *Фото: УНІАН*

Конституційний...

(Закінчення зі стор. 1)

подвійно неконституційний – як розпущений Указом В. Ющенка і як позбавлений кворуму виходом з нього 165 депутатів від „Нашої України" і бльоку Юлії Тимошенко.

В цих умовах вести щоденні переговори з В. Януковичем – це якась понадлюдська толерантність Президента. Або щось інше... Уважний до української ситуації московський аналітик Станіслав Бєлковський вважає, що В. Ющенкові дуже хочеться, аби КС визнав його Указ про розпуск ВР неконституційним, тому що дивній президентській душі чомусь ближчий В. Янукович, ніж Ю. Тимошенко. Чільні „реґіонали" вміло посилюють це враження відповідними заявами: так, так, Президент от-от скасує свій Указ. Ганна Герман, наприклад, взагалі готова визнати В. Ющенка неперевершеним політиком – за певної умови: „Він, як сильний політик – а Президент довів, що є сильним політиком – визнає свої помилки. І нам в цій ситуації треба допомогти йому зберегти обличчя". Словом, просто таки мистецьки створюється атмосфера політичної приреченості В. Ющенка, а заодно – вийняткової великодушности В. Януковича, який, як рідний тато, чекає від „блудного сина" щирого каяття. В інтерв'ю для варшавського „Дзєнніка" прем'єр пускає крокодилячу сльозу: „Віктор Ющенко помилився, але це вина його радників. Якщо він визнає свою помилку, ми не вимагатимемо його покарання". Бачите – які добрі? Хоч би не передумали й не покарали Президента, адже ж він, з погляду донецьких оліхархів, заслуговує на покарання – за те, що приніс в Україну демократію, зокрема свободу слова, яка дає можливість говорити, хто є хто в Україні, хто є хто в парляментській коаліції і взагалі у великій українській політиці.

Завдячуючи тій самій демократії, з боку опозиції також тривають спроби допомогти Президентові витримати цей шалений натиск. Провід „Нашої України" ініціює скликання Форуму демократичних сил всієї України з єдиною метою – підтримати Президента В. Ющенка як ґаранта Конституції, тобто єдиного захисника підставового права народу обирати владу, котра буде служити йому, а не собі. „Наша ціль – консолідування політичних партій і громадських організацій в ім'я захисту конституційного права українського народу на вільні і демократичні вибори", – так коментує цю ініціятиву провідник „Нашої України" Вячеслав Кириленко.

І це ще не все. Те, що депутати двох фракцій склали свої законодавчі повноваження, може послужити додатковою підставою для розпуску ВР – якщо чинних депутатів залишиться менше, ніж 300 осіб.

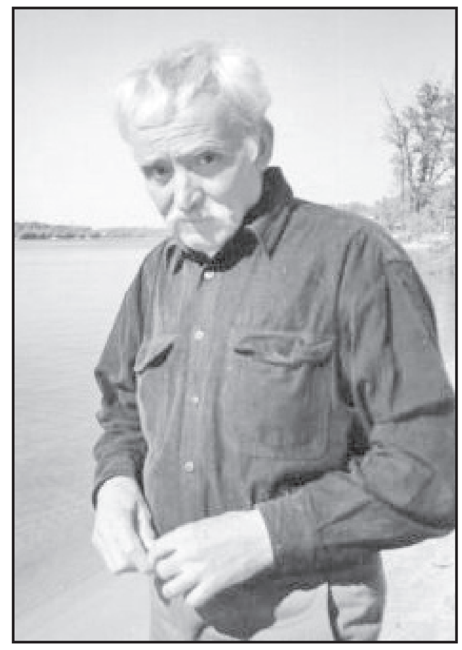
Незаперечним фактом є, що КС не має довір'я з боку майже всього суспільства, і саме це є тлом, на якому гострий конфлікт між владою і опозицією виглядає все ж другоряднішим, аніж протистояння двох Украін – всенародної і оліґархічної. Сп'янілі безконтрольною владою „реґіонали" можуть привести країну до дуже болючого конфлікту. Відвернути його намагаються 20 визначних авторів, підписаних під закликом до супротивних політичних сил почути одну одну – заради миру і спокою в Україні. Серед них – В'ячеслав Брюховецький, Іван Дзюба, Микола Жулинський, Левко Лук'яненко, Мирослав Маринович, Дмитро Павличко, Ніна Матвієнко, Мирослав Попович та інші авторитетні особистості країни. Основою подолання кризи вони вважають створення Конституційної комісії, котра мусить повернутися до фатально хибної політреформи, дуже далекоглядно запровадженої Леонідом Кучмою і його лукавим медведчуківсько-компрадорським оточенням. Все ж, закликаючи до замирення, автори заяви не бачать кращого виходу з цієї політичної кризи, як позачергові вибори до ВР.

Проте ледве чи вони відбудуться 27 травня. Просякла корупцією правоохоронна система ревно охороняє себе від них. Вранці в середу, 25 квітня, міністер юстиції Олександер Лавринович повідомив, що Вищий адміністративний суд заборонив проводити позачергові парляментські вибори. Фальшивий міністер в цей спосіб хотів послати сиґнал для КС, де якраз того дня судді закінчили слухання обидвох сторін конфлікту – президентської і парляментсько-урядової. А Вищий суд буквально через годину спростував заяву О. Лавриновича. Ай-яй-яй, пане міністре!

На думку більшости експертів, арґументація Президента – набагато сильніша і переконливіша, хоч вона лежить не в юридичній, а в політичній площині. Що В. Ющенко виказує сильну волю і послідовність, видно вже по тому, як затремтіли коліна в Олександра Мороза: знаючи, що перебуває за крок до своєї політичної смерти, він раптом став обіцяти, що парлямент скасує всі свої протипрезидентські постанови, якщо В. Ющенко анулює Указ про розпуск ВР. А відомий своїми антиукраїнськими поглядами віце-прем'єр-міністер Дмитро Табачник загаласував, нібито Президент „перебуває під впливом політичних радикалів", тому не погоджується на компроміс з парляментською коаліцією. Це і є доброю новиною: де діють табачники, там просто мусять знайтися радикали.

Помер правозахисник Опанас Заливаха

КИЇВ. – 24 квітня в Україні помер відомий правозахисник, шістдесятник, мистець Опанас Заливаха.

Св. п. Опанас Заливаха

Народився він на Харківщині 26 листопада 1925 року. У 1933 році сім'ї вдалося виїхати з голодної України на Далекий Схід. О. Заливаха вчився в художніх училищах, 1946 року вступив у Ленінградський державний інститут живопису, скульптури, архітектури ім. Рєпіна, але був виключений, коли не пішов на зустріч з кандидатом у депутати від „непорушного бльоку комуністів і безпартійних". Працював у Калінінграді, в Тюмені. У 1957 році О. Заливаха побував в Косові і захотів стати українцем. У грудні 1961 року перебирається в Івано-Франківськ, часто буває в Клюбі творчої молоді в Києві, знайомиться з шістдесятниками Іваном Світличним, Іваном Дзюбою, Євгеном Сверстюком. У 1964 році до ювілею Тараса Шевченка О. Заливаха разом з Аллою Горською, Людмилою Семикіною, Галиною Зубченко, Галиною Севрук створив вітраж у Київському університеті, але ще до прийняття його комісією вночі проти 9 березня вітраж був знищений за розпорядженням партійних органів як „націоналістичний". 27 серпня 1965 року О. Заливаха був заарештований і в березні 1966 засуджений на п'ять років таборів суворого режиму за „антирадянську аґітацію і пропаґанду" – за читання і зберігання самвидаву. Каравсь в Мордовії, де малювати йому забороняли. Тоді О. Заливаха взявся за малу ґрафіку – екслібриси, листівки. Усі його твори вилучалися і знищувалися. Так пропало понад 200 творів художника.

Після звільнення О. Заливаха працював креслярем на підприємстві побутового обслуговування. Разом з Софією Карафою-Корбут створив низку проєктів у видавництвах „Веселка" та „Каменяр". У 1987 році О. Заливаха став одним з ініціяторів створення Української асоціяції незалежної творчої інтеліґенції, оформляв обкладинку журналу „Український вісник".

Після багаторічних заборон було влаштовано персональні виставки О. Заливахи в Івано-Франківську, Львові, Києві, згодом – у Торонто, Лондоні, Ню-Йорку. О. Заливаха – лавреат премії ім. Василя Стуса 1989 року та Національної премії ім. Тараса Шевченка 1995 року.

Талановитий, самобутній художник, людина високих чеснот, О. Заливаха був загальновизнаним видатним представником української культури.

Похорон відбувся 26 квітня, в Івано-Франківську.

Василь Овсієнко

В Україні захистили від „піратів" американського виробника кормів

КИЇВ. – Антимонопольний комітет України 24 квітня покарав товариство з обмеженою відповідальністю „КСК БОНО" (Чеська Республіка) і таке ж товариство „БОНО-Україна" (Київ) на 1.7 тис. грн. та 85 тис. грн. відповідно за недобросовісну конкуренцію на ринку кормів для тварин. Цим захищено ділову репутацію всесвітньо відомої корпорації „МАРС Інкорпорейтед" (США).

Як встановив комітет, чеське підприємство виготовляє на замовлення українського підприємства корми для котів і собак в упакуваннях, фонові кольори яких є імітацією кольорів упакувань кормів „Whiskas" та „Pedigree" виробництва корпорації „МАРС", які мають правовий захист як об'єкти промислової власности.

Така поведінка чеського виробника і українського замовника характеризується як „паразитуюча конкуренція". Адже ці підприємства, імітуючи упакування без витрачання грошей на рекляму та не докладаючи маркетингових зусиль, намагалися недобросовісно завоювати позиції на ринку.

Комітет зобов'язав порушників припинити виробництво й продаж кормів в таких упаковках і знищити залишки упаковок та етикеток.

Коментуючи прийняте рішення, голова комітету Олексій Костусев наголосив: „Захищаючи репутацію всесвітньо відомого виробника, нам довелося провести заплутане та складне розслідування, яке вийшло далеко за межі нашої держави. Його успішному завершенню сприяв досвід закордонних конкурентних відомств, який Антимонопольний комітет узяв на озброєння у боротьбі з недобросовісною конкуренцією. Тож, переконаний, дана справа стане гарною лекцією для тих, хто, намагається отримати вигоду, експлуатуючи ринкові досягнення успішних підприємств".

Прес-служба Антимонопольного комітету України

АМЕРИКА І СВІТ

Помер перший Президент Російської Федерації

МОСКВА. — 23 квітня на 77-му році обірвалося життя колишнього Президента Російської Федерації Бориса Єльцина. За повідомленням кремлівських лікарів, причиною смерти став раптовий серцевий напад. Президент Джордж Буш з дружиною Лорою висловили свої глибокі співчуття родині Б. Єльцина та російському народові, назвавши першого Президента Росії історичною постаттю, яка послужила своїй країні у часи великих змін. У своєму офіційному листі Президент Дж. Буш зазначив, що Б. Єльцин допоміг закласти основи свободи в Росії після розпаду Радянського Союзу та сприяв розвиткові тісних взаємин між США та Росією. Б. Єльцин народився 1931 року в селянській сім'ї у селі Бутка, Свердловської області. Після вступу в Комуністичну партію його кар'єра стрімко пішла вгору. У 1987 році він публічно критикував свого колишнього наставника – Михайла Горбачова. ЦК КПСС засудив тоді цей виступ, але за кілька років Б. Єльцин став першим Президентом Росії, обраним на всенародних виборах. У серпні 1991 року, під час путчу, він очолив супротив так званому ГКЧП, після цих подій СССР остаточно припинив своє існування як держава. У 1993 році Б. Єльцин припинив повноваження Російської Думи і призначив нові вибори. Це призвело до різкого загострення політичної ситуації в країні. Наказ застосовувати танки віддав саме Б. Єльцин, рік по тому він розпочав першу війну в Чечні. Б. Єльцин переміг на виборах 1996 року. Але вже тоді він страждав від недуги серця і пережив багато операцій. Здоров'я президента погіршувалося, і 31 грудня 1999 року Б. Єльцин передав владу в Кремлі теперішньому Президентові Російської Федерації Володимирові Путінові. Б. Єльцина поховали на Новодівичому цвинтарі 25 квітня. Цей день оголошено в Росії днем жалоби. *(„Голос Америки", УНІАН)*

Конґрес США вимагатиме виведення війська з Іраку

ВАШІНҐТОН. — У Сенаті й Палаті Представників США незабаром відбудеться голосування за проєкт бюджету, який пов'язує виділення коштів на військові потреби з виведенням військ з Іраку. Про це домовилися 23 квітня представники обох палат Конґресу. Проєкт закону передбачає, що виведення американських вояків з Іраку має розпочатися цього року і завершитися в квітні наступного. Демократи звинувачують Президента Джорджа Буша в перекручуванні реального становища в Іраку. Останні оптимістичні заяви Президента суперечать повідомленням про збільшення числа жертв та конфлікти всередині Іраку, сказав провідник демократів у Сенаті Генрі Рейд. Дж. Буш раніше заявив, що накладе вето на проєкт закону, якщо його не буде змінено. Одначе, Президент Дж. Буш 24 квітня знову пообіцяв накласти вето на будь-який законопроєкт щодо витрат на війну в Іраку та Афганістані, якщо він міститиме в собі конкретні терміни виведення американських військ. Дж. Буш висловив розчарування тим, що демократичне керівництво в Конґресі віддало перевагу тому, аби таки домогтися встановлення конкретної дати виведення вояків. На його думку, такий крок буде рівносильний надяганню наручників на американських генералів. Крім того, збільшиться ймовірність, що одного разу американські війська необхідно буде знову повернути до Іраку. Напередодні демократичні провідники у Палаті Представників та Сенаті неофіційно домовилися щодо компромісного законопроєкту. Згідно з ним, Президент Дж. Буш повинен буде почати виведення військ з Іраку до першого жовтня цього року і до березня наступного буде змушений вивести більше половини вояків. Щоправда, такий законопроєкт ще мають узгодити обидві палати Конґресу. Тим часом в Іраку у висліді нападу на контрольно-пропускний пункт загинули дев'ять американських вояків. Ще близько 20 поранено. Того ж дня терорист-самогубця спрямував авто з вибухівкою в американський КПП неподалік Багдаду. *(Радіо „Свобода", „Голос Америки")*

92-гі роковини вірменської трагедії

ЄРЕВАН, Вірменія. — 24 квітня вірмени в усьому світі вшановують День пам'яті геноциду. Саме геноцидом вважають вони події часів кінця Першої світової війни в тодішній турецькій державі, Отоманській імперії, коли там загинули, за різними підрахунками, від 600 тисяч до 1.5 млн., вірмен. Крім Вірменії, ще понад 20 інших країн вважають, що це був геноцид - свідома кампанія винищення вірмен. Туреччина ж категорично відкидає такі звинувачення. Вірменська громада Львова вшанувала пам'ять жертв геноциду вірмен 1915 року в Османській імперії. Українські вірмени запалили свічки біля Богородиці у центрі міста і провели Молебень у Вірменському соборі. Представники вірменської громади тримали плякати з гаслами „Ми закликаємо турецький народ покаятись", „Масове знищення християн в Османській імперії чекає сьогодні Нюрнберґа". Віце-президент Союзу вірменів в Україні Микола Кочарян каже, що вірмени вдячні українцям за розуміння трагічної сторінки в історії його народу, адже самі пережили Голодомор: „Нам треба разом покінчити з таким явищем, як братовбивство. Це ганебне явище". *(Радіо „Свобода")*

Н. Саркозі та С. Руаяль – кандидати у президенти Франції

ПАРИЖ. — Наступним президентом Франції буде або правоцентрист Ніколя Саркозі, або соціалістка Сеґолен Руаяль. Ці два кандидати дістали найбільшу кількість голосів виборців у першому колі голосування в неділю, 22 квітня, і змагатимуться за перемогу за два тижні. Н. Саркозі здобув 30 відс., а С. Руаяль – 25 відс., голосів виборців, і вперше в історії країни понад 80 відс. громадян Франції взяли участь у голосуванні. Це засвідчує, що більшість французів вважають, що політичний вибір цього разу може внести кардинальні зміни у їх життя. Обидва кандидати зробили чимало, аби довести, що Франція постала перед двома чіткими стратегіями розвитку. Наступні два тижні будуть дещо менш гострими у змаганнях соціялістичної та правоцентристської ідеологій, оскільки обидва кандидати змагатимуться за виборців центристського кандидата Франсуа Байру, який закінчив третім, випередивши праворадикала Жака Ле Пена. Проте якщо С. Руаяль зуміє перетворити другу туру у референдум, де виборці вибиратимуть особистість і конкретні політичні проєкти, то у Франції ще залишатимуться можливості побачити першу жінку-президентом. *(ББС)*

Чільні росіяни не їдуть на підприємницький форум

МОСКВА. — Чільні російські урядовці і керівники енерґетичних велетів „Ґазпром" і „Роснефть" відмовилися 23 квітня від участи у важливій інвестиційній конференції в Лондоні. Російський економічний форум, який цього року відзначає своє десятиріччя, вважають найбільшим таким заходом за межами Росії. Форум, у якому беруть участь майже 2 тис. представників світу підприємництва та політики, є вкрай необхідною можливістю привернути чужоземні інвестиції. Але в останні хвилини ключові російські гості оголосили, що не приїдуть. Серед них – всі урядовці і голови енерґетичних компаній „Ґазпром" і „Роснефть", які перебувають під контролею держави. Кремль спростовує припущення, що їм було заборонено їхати на лондонський форум, однак організатори і частина російських підприємців кажуть, що вказівка бойкотувати захід надійшла від найвищого державного керівництва. Стосунки між Росією і Британією тепер особливо прохолодні, частково через відмову Лондону видати російського вигнанця Бориса Березовського, який нещодавно відкрито закликав до повалення президента Володимира Путіна і його уряду. *(ББС)*

Р. Ґейтс зустрівся з прем'єром Іраку

БАГДАД, Ірак. — Секретар Департаменту оборони США Роберт Ґейтс 20 квітня заявив, що американські зобов'язання перед Іраком є довготерміновими, але їх воєнна підтримка не може бути довічною. Так він висловився у Багдаді після зустрічі з прем'єр-міністром Іраку Нурі Аль-Малікі, з яким обговорював ситуацію щодо безпеки у тій країні. Р. Ґейтс сказав, що переконував Н. Малікі помирити сунітів та шиїтів. Просування в цьому питанні буде важливим пунктом під час оцінки американцями того, наскільки успішними були останні акції зі встановлення безпеки у Багдаді. 23 квітня посол США в Іраку наголосив, що мета стіни у Багдаді – захистити сунітів. Раєн Крокер підкреслив, що американська армія поважатиме бажання влади країни щодо спорудження стіни між сунітськими та шиїтськими кварталами іракської столиці. Він, однак, не обіцяв, що будівництво припинять. Посол США, що вступив на цю посаду у березні, попередив, що кілька наступних місяців будуть критичними. 22 квітня прем'єр-міністер Іраку заявив, що наказав заморозити проєкт, який викликав критику провідників сунітської спільноти. („Голос Америки", Радіо „Свобода")

Продовжено термін служби американським воякам

ВАШІНҐТОН. — Термін служби американських військових в Іраку та Афганістані продовжили з 12 до 15 місяців, оголосив 12 квітня секретар Департаменту оборони США Роберт Ґейтс і пояснив, що це рішення спрямоване на посилення американської військової присутности в Іраку та Афганістані. *(Радіо „Свобода")*

„Wall Street Journal" отримав дві Пуліцерівські нагороди

НЮ-ЙОРК. —Американське видання відзначили за діяльність у громадській сфері та міжнародну репортерську діяльність. Це єдина газета, що отримала дві найвищих нагороди у галузі журналістики. Серед інших відзначено видання „Los Angeles Times", „The New York Daily News" та аґенцію „Associated Press". Нагороду в розмірі 10 тис. дол., названу на честь журналіста і видавця Джозефа Пуліцера, вручають у 21 категорії. *(Радіо „Свобода")*

Конференція з проблем іракських біженців

ЖЕНЕВА. — У представництві ООН в Женеві розпочалася 17 квітня дводенна міжнародна конференція, присвячена проблемі біженців з Іраку. У ній взяли участь представників 60 країн та низки організацій. За статистикою, 50 тис. людей щомісяця залишають Ірак через все більше насильство. Аби допомогти іракським біженцям, потрібно, за оцінками ООН, зібрати кількасот тисяч долярів допомоги. *(„Німецька хвиля")*

Помер останній онук останнього кайзера

БЕРЛІН. — Принц Пруський Вільгельм-Карл з династії Гогенцолернів, онук останнього німецького кайзера Вільгельма II, помер 11 квітня у містечку Гольцмінден, у віці 85 років. Принц Вільгельм-Карл народився у Потсдамі 1922 року. Протягом майже 50 років він був головою протестантської благочинної організації „Herrenmeister", Ордену шпиталю св. Івана Єрусалимського. Його дід, німецький кайзер Вільгельм II, сприяв розв'язанню Першої світової війни. В січні 1918 р. він наполягав на укладанні мирної угоди з Україною. Того ж року Німеччина разом з іншими державами Четверного союзу визнала Українську Народну Республіку (УНР) незалежною державою. Відтак між УНР і Німеччиною та її союзниками Австро-Угорщиною, Туреччиною і Болгарією, було укладено договір, відомий як „Берестейський мир". *(„Німецька хвиля")*

КОЛОНКА КОМЕНТАТОРА

Проблеми та перспективи партій демократичного спрямування

Зенон Завада,
Київське пресове бюро

КИЇВ. – Партія Народний Рух України (НРУ), представляючи европейські національні демократичні ідеали ліберальної демократії, вільної ринкової економіки та культурний консерватизм, була другою найпопулярнішою партією під час парляментських виборів у 1994 та 1998 роках.

Незважаючи на те, що ці ідеали все ще популярні серед українців, національні демократи відтоді втратили значну частину впливу на уряд.

Українська народна партія (УНП), очолювана Юрієм Костенком, не змогла подолати тривідсотковий бар'єр на парляментських виборах у 2006 р., тоді як горстка депутатів НРУ та Християнсько-Демократичного Об'єднання потрапили у Верховну Раду тільки тому, що приєдналися до Бльоку „Наша Україна".

"Сучасний склад Верховної Ради найгірший від 1990 року, – каже Степан Хмара, народний депутат кожного парляментського скликання, окрім теперішнього, що є результатом поразки УНП. – Цей склад жахливо антиукраїнський. Там трапляються угрупування українських націоналістів, але не проукраїнські структури. Домінуючі фракції – це все клани олігархів".

Визнаючи свою поразку в об'єднанні навколо себе перспективного електорату, національні демократи переживають кризу: одні звинувачують продажну виборчу систему, інші звинувачують самі себе.

Перша спроба протистояти кризі відбулася 20 грудня 2006 року, коли Ю. Костенко та голова НРУ Борис Тарасюк потисли одне одному руки і підписали декларацію, яка оновила організаційне об'єднання двох партій і закликала до об'єднання всі національні демократичні сили.

Згідно з декларацією, утворилася Рада НРУ-УНП, яка включає по 12 членів з кожної партії. Партії також погодилися співпрацювати під час політичних демонстрацій, щомісячних зборів керівництва та в уповноваженому урядовому складі. Декларація закликає усі національні демократичні партії співпрацювати для того, щоб захистити свої політичні програми, підтримати діяльність одна одної, об'єднатися для виборів і зформувати активний міжпартійний комітет.

„Ми чекали на цю подію дуже довго, може надто довго", – каже Б. Тарасюк, і з ним погоджується багато українських політичних спостерігачів, які вказують на поділ національних демократів як на одну їхню ключову проблему.

Декларація возз'єднує дві партії, які зародилися на базі Народного Руху України, який був рушійною силою української незалежности від Радянського Союзу.

Ці партії були розділені конфліктом – щодо того, хто мав стати спадкоємцем В'ячеслава Чорновола.

Леґендарний провідник Руху призначив на кандидата у президенти від партії на виборах 1999 року Генадія Удовенка, досвідченого дипломата ще з радянських часів, який не представляв загрози В. Чорноволові.

Слідом за передчасною смертю В. Чорновола одна фракція обрала Г. Удовенка головою партії (у березні 1999 року) і зберегла за собою назву партії завдяки правлячому міністрові юстиції.

Опозиційна фракція під головуванням Ю. Костенка відділилася і створила УНП. Цей розкол позначив початок поступового занепаду українського національно-демократичного руху. П. Костенко отримав лише 2 відс. голосів на наступних президентських виборах у 1999 році, Г. Удовенко отримав один відсоток.

„Чорновіл звів Рух в землю, забезпечуючи собі ґарантовано позицію, покладаючись на близьких безвольних соратників", – сказав Іван Лозовий, президент Інституту державности і політики у Києві, який фінансується з коштів українського підприємництва. Відтоді, за словами І. Лозового, національні демократичні партії виродилася в ізольоване політичне кліше.

Трагічний недолік В. Чорновола, збереження посади керівника за рахунок самої партії – є чимось звичайним серед більшости сучасних національних демократичних лідерів. „Вони утворюють невеликі угрупування старих давніх знайомих, які незацікавлені або не показують ніякого бажання вийти поза межі свого вузького світогляду і побудувати впливовішу організацію, тому, що це могло б кидати виклик їм самим", – вважає І. Лозовий, член УНП протягом п'яти років від часу її створення. На його думку, провідники повинні звинувачувати самі себе за свою неспроможність пробитися і організувати національно демократичний електорат, який би сягав аж 60 відс. від усього населення, яке голосує. Він каже, що бачив, як голови Руху і УНП в результаті свого поганого керування пропускали крізь пальці цінні можливости отримання коштів.

„В середині 1990 року група дуже серйозних бізнесменів зробила пропозицію Чорноволові щодо фінансування тіньового уряду, – каже І. Лозовий. – Все, що мав зробити В. Чорновіл – це зібрати тіньовий уряд і дати йому змогу працювати. Але він ніколи не слідував за цією пропозицією, і можливість поступово була втрачена".

За словами І. Лозового, насправді ніхто не зацікавлений в інвестуванні зусиль у розбудування локальної партійної організації на всенародному рівні у містечках чи селах, що могло б створити систему залучення і розвитку членів партії. „Партії повинні рости і виховувати місцевих лідерів, які б піднімали національний рівень, – говорить І. Лозовий, – однак, замість того тут панує напівхаос–на півазіотаж щодо наказів провідника, який керує партією так, ніби це його власне подвір'я".

Керівники УНП стверджують, що українська виборча система утруд-

(Закінчення на стор. 20)

Уточнення підпису

В ч. 16 „Свободи" підпис на ст. 3 слід читати: „Провідник партії *„Наша Україна" В'ячеслав Кириленко (ліворуч)*... (далі за текстом)".

Акції „Вісла" - 60 років. А біль наш не стихає...

Після Другої світової війни СССР віддав Польщі давні етнічні українські землі Лемківщини, Надсяння, Холмщини та Підляшшя, історичну батьківщину майже 800 тисяч українського населення. Почалася одна з найстрашніших трагедій нашого народу, відома як Акція „Вісла". 9 вересня 1944 р. між комуністичними урядами УССР і Польщею було підписано угоду про нібито добровільне переселення. Фактично то було грубе насилля з боку військових частин Польщі і московсько-совєтської імперії. В результаті з земель Закерзоння протягом 1944-1946 років було переселено в СССР 482 тис. осіб українського походження. Насильницькому переселенню активно протидіяла УПА, тому польська сторона застосувала проти українців на тих теренах ще страшніший терор. Десятки українських сіл були залиті невинною кров'ю, брутально винищувалися українські культурні цінності. Лише протягом одного 1944 року тільки в одному Грубешівському повіті на Холмщині було спалено 52 села й замордовано 4 тис. селян.

Однак, повне виселення українського населення припадає на 1947 рік. 23 березня 1947 р. Політбюро ЦК ПРП затвердило постанову про утворення для підозрілих українців табір в Явожні, на території філії колишнього фашистського концентраційного табору Авшвіц (Освенцім). А п'ять днів пізніше, 28 березня 1947 р., в районі Балігроду і Тісни в бойовій сутичці з сотнею майора УПА С. Стебельського–„Хріна" загинув заступник міністра оборони Польщі генерал Кароль Свєрчевський –„Вальтер". Ця подія прискорила заплановану раніше масову депортацію українців на північно-західні землі, які Польща отримала після 1945 року.

Польський уряд, точніше – ЦК ПОРП приймає рішення 28 квітня 1947 р. розпочати акцію під кодовою назвою „Вісла", метою якої було депортувати всіх українців з Ряшівського, Люблінського і Краківського воєводств. Для практичного здійснення цього завдання було призначено 15 полків війська, тобто 20 тис. вояків, полк саперів, полк панцерних авт та одну летунську ескадру. А крім того, до цієї справ були залучені міліція, Служба безпеки і державна адміністрація. Акцією керував генерал С. Мосор, який отримав широкі повноваження щодо методів терору і застосування репресій проти українців. Ця брутальна депортація охопила охопила 150 тис. українців Закерзоння, які жили в повітах: Ліськ, Сянок, Горлиця, Ясло, Кросно, Новий Санч, Новий Тарґ, Березів, Перемишль, Ярослав, Любачів, Томашів, Грубешів, Біла Підляська, Володава та ін. 3.8 тис. осіб було заарештовано і запроторено до концтабору в Явожно.

На початку червня 1947 р. в с. Вербиця я, тоді 15-річний юнак, бачив такі жахливі події, котрих не в силі описати. Поляки виказували садизм варварів, вбиваючи жінок, ґвалтуючи дівчат, палячи церкви... Якщо польські вчені могли б піднятися до історичної правди, то були б змушені визнати, що польські вояки не лише в селі Вербиця зганьбили польський мундир і зневажили добре ім'я чесних поляків.

Прочитайте книгу „Закерзонські долі" Анни Леськів-Кіт (Торонто, 2002 р.), де мої односельчани згадують: „Недобитків-селян вже мали гнати на залізничну станцію до Белзця, як Івась Трушик, 11-літній хлопчина, відбився в гуртуі людей від своєї матері. Боячись їхати на чужину без неї, він почав її всюди шукати і так зайшов біля криниці, котра була посередині села. Там польські військовики затримали хлопця, наказали йому роздягтися і коли він був уже голий, відрізали йому статевий орган, а після того наказали дитині втікати. Коли він тільки рушив з місця, вони стрелили йому в спину. Хлопець встиг тільки крикнути: „Мамо!". Також я був свідком смерти 14-літнього Левка Тимчини (Морського): на моїх очах польські вояки дротами закатували Левка... То був український Катинь, і ми його переживаємо так, як переживають чесні поляки Катинь, домагаючись покарати винних. Тільки з мого рідного села було ув'язнено в Явожно 92 особи, дев'ять осіб там померло. Серед померлих був о. Юліян Криницький – парох нашого села. А його сина Олеся, ветеринарного лікаря, хоч він і не був у підпіллі, нібито за те, що вилікував партизанського коня, засудили на 15 років в найтяжчій тюрмі в Штумі.

Вклоняюся пам'яті й 16 воїнів УПА з села Вербиці, які потрапили у ворожий полон і 10 з них пішли на довгі роки в тюрму, а шестеро були розстріляні...

Сумні відзначення 60-річчя Акції „Вісла" відбуватимуться в Перемишлі, з участю Президента України Віктора Ющенка та Президента Польщі Леха Качинського. Також і в інших місцевостях Польщі й Україні, в діяспорі. В Торонто під патронатом СКУ та КУК відбудеться Молебень в п'ятницю, 27 квітня, о год. 9:30 вечора, в церкві Успення Пресвятої Богородиці (3625 вул. Кавтра у Місісаґа) та в неділю 29 квітня, о год. 2-ій по полудні в Українському Культурному Центрі (83-85 вул. Крісті) у Торонто.

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Чи згоден Президент призупинити Указ? Хочу твердо сказати, що згоден, якщо проти цієї дії буде сформульована на певний короткий відрізок часу пакет політичних компромісів. Коли я говорю про можливе призупинення указу, я маю на увазі перше цю дію в контексті політичних домовленостей, на час, який потрібний для того, щоб повернути сторону в конструктив, провести 10-12 законопроєктів або змін до чинного законів, які стосуються опозиції, регламенту Верховної Ради, гарантії недопущення ревізії політичних результатів виборів через недопустимість індивідуального членства народного депутата в коаліції більшости. Цим ми хочемо сказати: суспільство повинно бути учасником врегулювання цієї кризи, і зробити свої уроки з поведінки влади, яка допустилася до тих кроків, які ми спостерігаємо останні декілька тижнів".

Віктор Ющенко
20 квітня

ПАРЕ: і „нашим", і „вашим"...

Як писав поет, „обличчям до обличчя – обличчя не побачиш". Що це так, а не інакше, змушують думати форма і зміст слухань українського питання в Парляментській асамблеї ради Европи. Така ніби демократична, така уважна й чутлива до громадянських і людських прав та свобод – і така ж географічно близенька до України! – Европа, як засвідчують ці слухання, не вповні розуміє, що й чому відбувається тепер в Києві, на владних українських верхах і на Майдані Незалежности. Мабуть, в ПАРЕ підійшли до справи найлегше: хто першим поскаржився, той і має більше рації. А першим був прем'єр Віктор Янукович, вдавшись до Европи з проханням допомогти в розв'язанні політичної кризи в Україні. Відтак, вже виступаючи на сесії ПАРЕ в Страсбурзі, В. Янукович, навчений американськими „іміджмейкерами", одним пострілом убив купу зайців: по-перше, запевнив у своєму „прагненні до евроінтеґрації" і в тому, що в нього з Президентом Віктором Ющенком – „спільне бачення майбутнього, розбіжність лише у тактичних питаннях"; по-друге, тут же назвав Указ Президента про розпуск Верховної Ради „порушенням Конституції" і, по-третє, виявив свою законнопослушність, ствердивши, що обидві сторони конфлікту повинні підпорядкуватися рішенню Конституційного суду.

За незрозумілою логікою, на слуханнях дістав можливість виступити зі злісними нападами на Президента України член Партії Реґіонів Віктор Тихонов, і навіть Олександрові Морозові надали коротке слово, проте до найдемократичнішої европейської трибуни не допустили жодного представника української політичної опозиції. Це очевидне перехняблення збільшив своїм необ'єктивним виступом депутат російської Державної Думи Костянтин Косачов, на думку якого, „вибори 2006 року розставили все на свої місця, народ України висловив свою волю демократичним шляхом, а що президент має справу з непідконтрольним йому парляментом, то зате цей парлямент – підконтрольний народові України". Щось смішніше годі й придумати. Сьогоднішній парлямент, в якому засідають десятки фінансових і політичних шахраїв, – підконтрольний народові?

Й от, ґрунтуючись на цих „доказах", ПАРЕ прийняла резолюцію, в якій стверджено, що остаточну крапку в питанні Указу Президента В. Ющенка про розпуск ВР і позачергові вибори має поставити Конституційний суд, і що „після прийняття це рішення має бути визнане як обов'язкове усіма учасниками конфлікту". І це вже навіть не смішно, а тільки сумно. Бо цей склад КС формувався не за професійною, а за політичною ознакою, іншими словами, навіть якби всі без винятку судді були людьми чесними і високоморальними, то їхній професійний рівень не дозволить їм успішно пройти між Сціллою букви Основного закону і Харібдою його духу. На превеликий жаль, до проблеми додається й те, що в цьому випадку зовсім не доводиться говорити про чесність і високу моральність. Не випадково тільки 10 відс. громадян України довіряє КС, 90 відс. вважають, що судді не будуть об'єктивними у випрацюванні остаточного рішення.

Так що в світлі і професійної і моральної якости і сьогоднішній рівень парляменту України, і Конституційного суду – це рівень плінтусу. Тому дуже дивує, що з усіх депутатів ПАРЕ лише англієць Майкл Генкок висловив рішучу незгоду з проєктом резолюції. „Єдиний шлях досягнути справедливости – це дати українцям право проголосувати. Як можна казати, що слід виконати рішення Конституційного суді, коли в самій доповіді визнається недієздатність КС?", – запитав М. Генкок, влучивши в саму суть проблеми. І справді – як?

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

КВІТЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Вічна пам'ять про 26 квітня...

Вчора, 26 квітня, сплив перший рік третього десятиріччя по Чорнобильській катастрофі. Не одну велику біду пережило людство за всю свою дотеперішню історію: точилися довгі і криваві війни, навідувались до різних країн страшні стихійні лиха, коли вогонь і вода змагалися, хто глибшу рану заподіє на тілі землі. І все ж про кожне з минулих пережиттів можна було сказати: „Час бере своє". Бо щоразу нові весни будили нове зерно, приходили у світ нові покоління, життя діставало нову силу, люди – нову надію.

А про Чорнобиль ледве чи можна сказати, що час і тут візьме своє. Щоправда, XX сторіччя вже й до Чорнобиля несло на собі атомні шрами – вже були Гірошіма і Наґасакі, були дуже шкідливі для плянети Земля і всього живого на ній ядерні випробування, іншими словами – було досить підстав прийти до висновку, що новітня технологія, не підкорена етичній ідеї життя, може виявити себе смертельно небезпечною. Але Чорнобиль, навіть на тлі цього драматичного досвіду, – це щось інше, щось таке, що безнастанно тривожить. І звичайно ж, не тільки Україну, однак для неї він – рана майже в самому серці.

Невипадково це лихо, котре у вченому світі має назву – „найбільша техногенна катастрофа в історії людства", у світі нашому, українському, сприйнялося як якийсь містичний знак. В десятках газетних і журнальних публікацій про Чорнобиль можна було знайти посилання на Апокаліпсис, на провіщення Івана Богослова про „звізду Полин".

Журналіст Микола Цівірко, досліджуючи тексти Степана Руданського, натрапив ще й на такий дивний випадок: редактори столичного видавництва „Рух", наприкінці 1920-их років готуючи до друку „Співомовки" С. Руданського, з незрозумілої причини викинули з вірша „Могила" чимало рядків, зокрема й ці:

...Чорнобилю много!
Подивіться, люди!
Но Бог святий знає,
що то за рік буде...
Де була калина,
там нап'ята буда...
На верху могили
чорнобилю груда...
І димить чорнобиль,
заким запалає...
І „Вічную пам'ять"
божий птах співає...

Вважаймо це збігом обставин, і все ж не буде перебільшенням сказати, що трагедія в Чорнобилі є особливою засторогою для всього людства.

Вже найвищий час для нього – подорослішати, час перейти від винайдення нових і нових способів убивств до активного захисту життя на плянеті. Разом з цим, загрози для неї – то не щось фаталістичне, не приреченість. Наука, котра визнає над собою первинність етики, буде здатною розв'язати найскладніші проблеми, в тому числі й екологічні.

На жаль, покищо надій більше, ніж реальних досягнень. І також більше різних міждержавних спекуляцій у справі Чорнобиля, ніж непідкупних наукових досліджень і висновків.

Добре відомо, що ошукування громадської думки почалося відразу наступного дня після нещастя: совєтська влада, котра нездатна була кроку ступити без брехні, негайно затвердила нові норми допустимих рівнів опромінення, більші від попередніх в 10 разів, а імітуючи турботу про чисті харчі для населення, наказала забруднені радіацією молоко і м'ясо „рівномірно розподіляти" по всій країні.

Але й поза СССР знайшлося немало неправдолюбців. Лобіюючи дальший розвиток атомної галузі, Міжнародна аґенція з атомної енерґії, у згоді зі Світовою організацією охорони здоров'я, вже не один раз дозволяла собі применшувати реальні маштаби Чорнобильської катастрофи, у своїх звітах заспокоювати світ – мовляв, українці одержали такі низькі дози опромінення, що вони не позначаться на здоров'ї. Напередодні 20-річчя Чорнобильської катастрофи Світова організація охорони здоров'я подала, що результатом вибуху 4-го реактора стало 59 померлих і 3,940 таких, що ще можуть померти з цієї причини. Тим часом за офіційними даними на 1 січня 2005 року лише в Україні налічувалося 2, 646, 106 осіб зі статусом постраждалих від катастрофи. А родин, котрі втратили годувальника внаслідок цього нещастя, на той час вже було 17,448.

Лише правдою і добротою можна оздоровити наш схиблений світ. Правда і доброта – це незрівняно більша енергія, ніж атомова. Коли людство усвідомить цю істину?

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Хочемо дещо пояснити...

Інформуючи про перебіг Річних загальних зборів Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню–Йорку, автор репортажу Микола Галів мимохідь висловив необґрунтоване зауваження щодо звіту Номінаційної комісії, котрий, мовляв, „відзначив дві важливі справи, але які не належали до компетенції Номінаційної комісії." Ми приймаємо цю заввагу як незгоду з поданими у звіті висновками, або як незрозуміння нашої праці. Оскільки така заввага може створити помилкове враження для тисяч членів „Самопомочі", ми хотіли б подати коротке вияснення.

Номінаційна комісія відбула перші наради з президентом „Самопомочі" 7 березня ц. р., що було початком нашої праці, – за 18 днів до загальних зборів. Нам було представлено, що закінчується термін трьох членів Дирекції, та що двох з них погодилися бути переобраними. Також нам було представлено одного нового кандидата, який в той час був членом Контрольної комісії „Самопомочі".

Не відкидаючи нікого і не перерішуючи подані пропозиції, наша комісія зробила власну аналізу для добра „Самопомочі" і її членства та встановила, що хоч „Самопоміч" зростає фінансово, склад сьогоднішньої Дирекції не віддзеркалює складу членства. З дев'яти членів Дирекції тільки один член належить до жіночої статі. Також немає в Дирекції особи з т.зв „четвертої хвилі". Усі три зголошені кандидати були чоловічого роду та не походили з „четвертої хвилі".

Комісія вирішили не просто прийняти зголошених кандидатів, але шукати кваліфікованих кандидатів з середовища жіноцтва та кваліфікованих кандидатів з „четвертої хвилі." Ми знайшли таких кандидатів. Ми перестудіювали діючий Статут „Самопомочі", який, до речі, востаннє був змінений у 1997 році, та взірець Статуту для федеральних кредитових спілок, виданий Крайовою Адміністрацією Кредитових Спілок в 2006 році.

На перешкоді було те, що ми говорили з однією кандидаткою за два тижні до зборів, однак, вона, через бвої складні професійні обставини, не змогла вчасно дати згоду. Друга кандидатка була унеможливлена тим, що вона платна працівниця „Самопомочі" – Головний спеціяліст операцій, а діючий Статут дозволяє тільки двом директорам бути рівночасно платними працівниками. Таких двох уже є. У Статуті КАКС передбачено скликати Номінаційну комісію за 120 днів до зборів, а не за 30 днів, як у Статуті „Самопомочі", а число директорів, які водночас є платними працівниками, обмежене до половини кількісного складу Дирекції, і не більше, тобто до чотирьох.

У звіті Номінаційної комісії ми рекомендували Дирекції, котрій належить компетенція здійснювати зміни Статуту, змінити точку про скликання Номінаційної комісії – від 30 до 120 днів, та змінити статтю про обмеження кількосте платних директорів, щоб дозволити бодай для третього члена Дирекції бути платним працівником. Врешті ми запропонували зголошених трьох кандидатів, які були обрані одноголосно.

У звіті ми не могли не згадати великої частини нашої праці та наших висновків. Дирекція може злегковажити або зовсім відкинути наші рекомендації та завваги. Одначе, ми думаємо, що це не буде на користь Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню-Йорку.

Аскольд Лозинський,
Ярослава Рубель,
Ірина Куровицька
Ню-Йорк

Підпорядкуватись ухвалі підкуплених суддів?

Президент України Віктор Ющенко нарешті виправдав своє звання ґаранта Конституції, котре він мав задемонструвати ще 2006 року, замість підписання з мафією „Універсалу національної єдности". Тоді йому не довелося б принизливо „зобов'язувати" міністра Миколу Азарова виділити гроші на вибори, який, начхавши на „зобов'язання" фінансувати вибори – фінансує розпущену Верховну Раду (ВР). Але, як сказано, краще пізно, ніж ніколи.

ВР розпущено. Щоправда, скоріше формально, ніж реально. Для реального розпуску бракує передання контролі над приміщенням ВР органам СБУ і недопущення будь-яких збориськ у ньому.

Поза тим Президент заявляє, що він підпорядкується будь-якому рішенню Конституційного Суду (КС), не додаючи при цьому, що в разі, якщо судочинство КС проходитиме з порушенням конституційних норм, таке рішення не матиме жодної юридичної ваги.

Про те, що судочинство КС від свого початку (і навіть до початку) суперечить цілому ряду законодавчих норм, є досить вагомі факти, відомі законослухняній громадськості. Згадаю лише один з них: підозра на одержання хабаря суддею, обраним всупереч реґламенту головним доповідачем у справі щодо правоможности розпуску ВР, і відмова цього судді від самовідводу, передбаченого реґламентом.

Затим що будь-яка Конституція іманентно передбачає – хоч це і не записувано в її тексті – юридично бездоганний розгляд конфліктних справ у КС, то розгляд цих справ з порушенням юридичних норм є неконституційним актом, і ґарант Конституції має про це недвозначно заявити.

У кризових конфліктних ситуаціях, подібних до наявної в Україні, у державах із значно більшим досвідом існування демократичних інститутів, розв'язання кризових конфліктів рідко коли обходилась без силового втручання. Сподіватися, що у країні з успадкованою від віків тоталітарного правління морально корумпованою, близькою до злочинного світу елітою та відвертою діяльністю ворожої аґентури можна залагодити кризову ситуацію демократичним шляхом, може тільки невиліковний фантазер.

Генерал Франсіско Франко в Еспанії, хоч і не був ґарантом незалежности держави, ґарантував її тими методами, які були найбільш ефективними в умовах, що склалися. Жодна Конституція у світі не може перед-бачити усіх можливих у житті ситуацій, а надто ситуацій, ініційованих злочинними кланами та злочинними лідерами. Президент Росії Борис Єльцин свого часу так само стояв перед спробою узурпації влади з боку парляменту. Яких він ужив заходів, не є секретом.

Тому я дуже сумніваюсь, що заява Президента Ющенка про те, що він підпорядкується рішенню юридично нелігітимного КС, відповідає духові Конституції, духові демократії та зрештою і здоровому глуздові. Якщо Президент не змінить своєї позиції і, маючи повноваження ґаранта Конституції, підпорядкується ухвалі підкуплених суддів, і ніхто з українських генералів не піде за прикладам каудільйо Франко, то говорити про дальше існування України як незалежної держави буде дуже й дуже важко.

Святослав Караванський,
Дентон, Мд.

Хрест хочуть перенести

Зараз українська громада міста просто нуртує, обговорюючи події навколо Хреста і Каменя в пам'ять Голодомору на привокзальній площі (*„Свобода" писала про ці меморіяльні знаки в чч. 7, 10*). 26 листопада 2005 року, на День пам'яті жертв Голодомору, тодішній обласний голова Конґресу Українських Націоналістів Ю. Береза власним коштом, за підтримки всієї української громади, встановив на привокзальній площі Камінь пам'яті жертв Голодомору. Біля Каменя збиралися свідоме українство, всі, хто пам'ятає і кому болить це величезне горе нашого багатостраждального народу. Вони отримали змогу прийти, запалити свічку і покласти квіти на те місце, де вивантажували з потягів і складали тіла померлих від голоду в ті страшні роки. І ось у ніч з 24 на 25 листопада 2006 року перед Днем пам'яті жертв Голодомору поряд із Каменем з'явився невідомо ким встановлений Хрест. 25 листопада громада зібралася біля Хреста і Каменя зі свічками і квітами, щоб вшанувати пам'ять тих, хто загинув від голоду і репресій з волі совєтського режиму. Моя мама теж прийшла віддати шану жертвам, бо і сама трохи пам'ятає ті часи. Свого батька, а мого діда, вона втратила у 1936 році. Він віддав життя за жмут простої соломи, принесений з поля посеред зими.

Але нашій міській владі, а особливо комуністам, це дуже не подобається. І вони роблять все, аби Хрест і Камінь перенести в інше місце, не таке людне і відвідуване, де цих знаків не було б видно, щоб менше люди згадували про лихо і швидше його забули. І не думає влада про можливі наслідки і для них самих, і для громади.

Олена Хамлова 16 березня в газеті міської ради „Наше місто" пише про намір перенести Хрест в район кінцевої зупинки 19-го тролейбусу, недалеко від житлового масиву Тополь. Мовляв, даних про масові поховання біля пам'ятника Г. Петровському немає, тому необхідність встановлення там якихось пам'ятних знаків історично не виправдано, – пише О. Хамлова.

Знову хочуть вчинити наругу над пам'яттю жертв Голодомору і репресій.

Ольга Смілянець,
Дніпропетровськ

Можна влаштувати музей в залізничних вагонах

В Україні потрібно ширити інформацію про Голодомор 1932–33 років, будити зацікавлення і передавати правду народним масам. Брак фондів і інертність теперішнього правління треба перебороти приватною ініціятивою і приватними фондами. Потрібно використати приміщення, фотокартини, графіку, малюнки, статистику. Проїжджаючи поїздом в Україні, я бачив багато вантажних вагонів, що стояли на станціях. Це такі ж вагони, якими НКВД вивозило українських патріотів на Сибір, або жертви Голодомору до спільних могил. Отже, ці вагони треба вжити для показу совєтського народовбивства. Вагони, які вже непридатні для транспорту, можна перетворити на музеї. Їх можна купити від залізничників, або одержати даром, поставити на колесах або на цементових бльоках там, де багато народу. В тих вагонах виставляти фотознімки місцевих людей, які постраждали за совєтського режиму, подати історію очевидців, статистику совєтських злочинів в Україні. Треба подбати, щоб вагони були забезпечені світлом, сходами, передати їх молодіжним організаціям під опіку. На вагонах зробити напис великими буквами „Голодомор 1932-33 років" – на східній Україні, „ҐУЛаґ 1939-1953 років" – на західній Україні.

Богдан Неганів,
Дітройт, Миш.

Вітаємо з ювілеєм!

Парафіяни церкви св. Архистратига Михаїла з Куляшного, Польща, шлють щирі вітання для вірних друзів і щедрих жертводавців Катерини і Мирона Миців з нагоди 50-ліття подружнього життя, яке виповнилося 22 квітня. „Ювілей – це не просто свято, це здобутки всіх років, тож у Вас їх хай буде багато, щоб здійснилися задуми всіх". На все добре з вдячністю та молитовною пам'яттю!

о. Андрій Журав,
с. Куляшне, Польща

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Висліди організаційної праці УНСоюзу у 2006 році

Христина Е. Козак,
Головний секретар УНСоюзу

Кожного року, в цей час, ми маємо змогу і приємний обов’язок повною мірою оцінити минулорічну організаторську працю нашого союзового активу, зокрема тих наших діячів, котрі вийшли переможцями у придбанні нових членів для УНСоюзу.

Український Народний Союз має кілька організаційних рівнів, на яких продаються наші життєві забезпечення та пенсійні грамоти – від секретаря або організатора Відділу УНСоюзу до професійного продавця життєвого забезпечення і пенсійних грамот, який робить це для заробітку.

Особливо високо ми цінуємо працю секретарів відділів – це справжні громадські діячі, котрі надають нашій понадсторічній організації її братського характеру. Секретарі працюють у громаді і для громади, бо, пропонуючи життєві забезпечення та пенсійні грамоти, допомагають нашим людям, українським родинам почутися певніше в нашому швидкоплинному і складному теперішньому бутті. Життєві забезпечення та пенсійні грамоти – це запорука родинної фінансової рівноваги в момент, коли, не дай Боже, станеться щось непередбачене.

Наші життєві забезпечення і пенсійні грамоти є солідними, зрозумілими та цілком доступними для придбання пересічній людині. Крім того, вони пропонуються в таких розмірах, якими великі комерційні фірми життєвого забезпечення не хочуть займатися. УНСоюз є продавцем таких форм життєвого забезпечення і пенсійних грамот, про які пишуть сьогодні у професійних журналах, бо до них все частіше повертаються пересічні американці – підставові, потужні без будь-яких неясностей.

Найпопулярнішою грамотою залишається грамота життєвого забезпечення платного по смерті, з вкладками, оплачуваними впродовж 20 років (20 Pay Life). Ця грамота життєвого забезпечення є зокрема найбільш сприятливою для осіб молодшого віку, бо вкладки є низькими та залишаються однаковими впродовж 20-річної дії поліси. Цю грамоту життєвого забезпечення найкраще купувати в молодому віці, коли людина здорова.

Саме такі грамоти продають наші організатори, секретарі Відділів УНСоюзу. У 2006 році УНСоюз мав 8-відсоткове зростання у продажі грамот життєвого забезпечення на суму 3,474,000 дол., і 124,827 дол., вплачених з аплікаціями. Так само УНСоюз зібрав 575,803 дол., з аплікаціями пенсійних грамот.

Висловлюємо нашу щиру вдячність наступним секретарям Відділів і організаторам за їхню самовіддану працю:

Любов Стрілецька, секретар 10-го Відділу.

Мирон Пилипяк, член Головного уряду, секретар 496-го Відділу.

Христина Бродин, секретар 27-го Відділу, професійний продавець

Найкращі в поєднаних преміях (Одноразова плата + річна плата):

Христина Бродин, секретар 27-го Відділу, професійний продавець
Мирон Пилипяк, член Головного уряду, секретар 496-го Відділу.

Найбільше зібрано річних премій:

Любов Стрілецька, секретар 10-го Відділу.

Клюб будівничих УНСоюзу-2006

Придбано 10-24 нових членів:

- **Степан Гавриш** – Почесний член Головного уряду УНСоюзу, 83-ій Відділ;
- **Стефанія Гаврилюк** – секретар 88-го Відділу;
- **Елі Матіяш** – секретар 120-го Відділу;
- **Христина Бродин** – секретар 27-го Відділу;
- **Любов Стрілецька** – секретар 10-го Відділу;
- **Йосиф Чабон** – голова Округи Шамокін, секретар 242-го Відділу;
- **Евген Осціславський** – член Головного уряду УНСоюзу, секретар 234-го Відділу;
- **Мая Лев** – член Головного уряду УНСоюзу, секретар 5-го Відділу;
- **Джойс Коч** – секретар 10-го Відділу;
- **Валентина Каплун** – секретар 269-го Відділу;

Клюб відданих УНСоюзовців – 2006

Придбано 5–9 нових членів:

- **Степан Вельгаш** – голова Округи Ню-Джерзі, працівник Головної канцелярії УНСоюзу, професійний продавець;
- **Алекс Редько** – секретар 130-го Відділу;
- **Мирон Пилип’як** – член Головного уряду, секретар 496-го Відділу;
- **Віра Крива** – секретар 174-го Відділу;
- **Стефан Вох** – працівник Головної канцелярії УНСоюзу, професійний продавець;
- **Ґенет Г. Боланд** – секретар 409-го Відділу;
- **Надя Салабай** – працівник Головної канцелярії УНСоюзу;
- **Ґлорія Горбата** – член Головного уряду, секретар 414-го Відділу;
- **Наталя Шуя** – секретар 452-го Відділу;
- **Ник Дяківський** – голова Округи Пітсбурґу, секретар 161-го Відділу;
- **Майкел Турко** – секретар 63-го Відділу.

Від січня до квітня 2006 року УНСоюз мав передконвенційне посилення продажу забезпечень. Трьома переможцями були:

- **Йосиф Чабон** з Шамокину – голова Округи Пенсильванії, секретар 242-го Відділу
- **Джойс Коч** – секретар 39-го Відділу
- **Степан Гавриш** – Почесний член Головного Уряду, колишній президент Філядельфійської Округи, секретар 83-го Відділу

В останньому кварталі 2006 року УНСоюз перевів Третю Річну кампанію усвідомлення про життєве забезпечення для наших секретарів. Мені приємно проголосити переможців 2006 року:

- **Любов Стрілецька** – секретар 10-го Відділу
- **Стефанія Гаврилюк** – секретар 88-го Відділу
- **Мая Лев** – член Головного Уряду УНСоюзу, секретар 5-го Відділу

Пенсійні грамоти УНСоюзу є дуже важливою частиною продуктів нашого портфеля. Пенсійні грамоти УНСоюзу дають прекрасні відсотки без будь-яких додаткових оплат. Якщо ви вкладете 1,000 дол. на Пенсійну грамоту УНСоюзу, відсоток платиться відразу на суму 1,000 дол., а не на меншу суму. Крім того, член УНСоюзу отримує спеціяльні пільги, з яких може користати.

УНСоюз відзначає і вітає двох визначних організаторів у продажу пенсійних грамот:

- **Стефана Воха** – працівника Головної канцелярії УНСоюзу, професійного продавця;
- **Євгена Щербу** – члена Головного Уряду УНСоюзу

На кінець висловлюємо окрему подяку нашому найкращому продавцеві, який зібрав найбільше премій за 2006 рік в обидвох галузях життєвих забезпечень і пенсійних грамот.

- Це **Стефан Вох.**

УНСоюз також дякує усім секретарям Відділів та організаторам за їхню відданість нашій організації та бажає їм усього найкращого у цьому 2007 році.

Також хочемо привітати наших нових членів і подякувати їм за купівлю поліс життєвого забезпечення, та пенсійних грамот, бо ж плати премій за ці поліси є тим засобом, що тримає УНСоюз, який, в свою чергу, підтримує українську громаду, видаючи газети „Свободу“ та „Український тижневик“, а також утримує Союзівку, котра є визначним культурним центром української громади США, в Кетскильських горах у штаті Ню-Йорк.

Ми запрошуємо усіх американських і канадських українців стати членами цієї 113-річної організації та купити життєве забезпечення чи пенсійну грамоту.

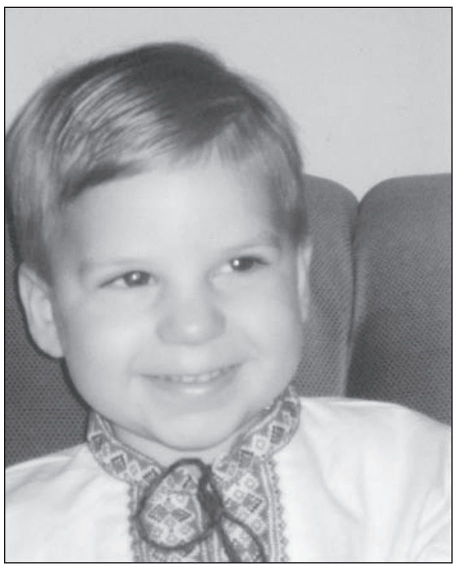
Допоможіть УНСоюзові бути допоміжним вам і вашій родині, бо ж ніколи не відомо, що принесе життя.

За точнішими інформаціями телефонуйте до секретаря вашого Відділу або до Головної канцелярії. Ви також можете одержати потрібні інформації на Інтернет-сторінці:www. ukainiannationalassociation.org

Ми потребуємо вашої підтримки, бо „УНСоюз і громада – це партнери на все життя“.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Данило-Богдан Ґрейвз, син Ірини та Кенета Ґрейвз з Тавсону, Мд., – новий член 234-го Відділу УНюзу. Свого внука забезпечила бабуся Тетяна Ясінська.

Данилко Сердюк, син Аліси та Олександра Сердюків з Вотервліту, Н.Й., новий член 13-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечила бабуся Марія Мірошніченко-Ярош.

Юліяна-Люба Повзанюк, доня Тетяни та Доріяна Повзанюків з Валінґтонвілу, Н.Й., – нова членка 88-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся Леся і дідусь Роман Баторфалві.

Лариса-Анна Лі, доня Христини та Тараса Лі з Коговзу, Н.Й., – нова членка 13-го Відділу УНСоюзу. Свою доню забезпечили батьки.

Річні збори дітройтської Округи

Річні загальні збори управи та відділів однієї з найактивніших округ УНСоюзу відбулися 18 березня у приміщенні Українського культурного центру.

Збори відкрив голова Округи д-р Олександр Серафин, який звітував першим.

У минулому році управа Округи провела чотири засідання. Проведено кілька імпрез. Найпершою був спільно з оселею „Діброва“ так званий „День Діброви“. Завданням дня було підготувати „Діброву“ до літнього сезону. 15 липня 2006 року на площі при церкві св. Йосафата у Ворені відбувся „Союзовий день“, який складався з трьох частин: ділової, розвагової і гостинної.

У першій частині О. Серафин інформував присутніх про працю Округи. У розваговій частині виступила Ніна Василькевич, яка недавно повернулася з поїздки в Україну. Потім власні вірші читали Н. Василькевич та Віра Крива. За гостинну частину програми відповідала Зеня Серафин, якій допомагали інші члени управи. Гарна погода причинилася до успіху цієї зустрічі.

Окружний комітет був членом громадського Комітету з відзначення 20-их роковин катастрофи в Чорнобилі, яке відбулося 20 квітня 2006 року.

Дітройтська Округа УНС спільно з Відділом НТШ у жовтні 2006 року організували виступ головного редактора тижневика „The Ukrainian Weekly“ Роми Гадзевич з доповіддю „Чи потрібна нам українська преса?“.

За Котрольну комісію звітувала Ліда Колодчин.

У дискусії над звітами було помітно велику турботу про збереження Союзівки, для чого потрібні більші фонди.

Голова Номінаційної комісії Ольга Марущак запропонувала до управи Округи ці кандидатури: О. Серафин (голова) Всеволод Гнатчук, Ольга Марущак, Роман Лазарчук, Михайло Шумило, Зенон Василькевич, Юрій Руб, Ірена Прийма, В. Крива, Олена Папіж. Контрольна комісія – Роман Куропась, Ліда Колодчин і Л. Флорчук. Почесні члени – Я. Базюк, О. Бігун, Й. Постоловський, Д. Кошильовський. Усі запропоновані кандидатури були затверджені зборами.

У пляні праці на майбутнє вирішено організувати спільно з управою „Діброви“ 19 травня „День Діброви“, влаштувати „Союзовий день“ на „Діброві“ 28 липня, провести організаційні наради, рекламувати УНСоюз на фестивалі і пікніках.

Зенон Василькевич

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ 2007 РІК

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ

Президент

СТЕФАН КАЧАРАЙ
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054
kaczaraj@unamember.com

Перший Заступник Президента

ЗЕНОН ГОЛУБЕЦЬ
5566 Pearl Rd
Parma, OH 44129
zenon@ameritech.net

Другий Заступник Президента

МИХАЙЛО КОЗЮПА
26 Summit Ave.
Cedar Knolls, NJ 07927
mkoziupa@optonline.net

Директор на Канаду

МИРОН ҐРОХ
16 Kevin Dr.
Founthill, ON LOS 1E4, Canada
myron@groch.net

Головний Секретар

ХРИСТИНА Е. КОЗАК
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054
ckozak@unamember.com

Касир

РОМА ЛІСОВИЧ
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054
lisovich@unamember.com

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

СЛАВКО ТИСЯК
38 Providence Dr.
W. Sand Lake, NY 12196
jtysiak@aol.com

ВАСИЛЬ ШЕРЕМЕТА
1510 Hilltop Terr.
Huntingdon Valley, PA 19006
wasylsz@yahoo.com

ВАСИЛЬ ЛУЧКІВ
49 Windmill Ln.
New City, NY 10956
vasylluchkiw@msn.com

РАДНІ

МАЯ ЛЕВ
245 E 25th St. Apt. 8-G
New York, NY 10010
mayalew123@yahoo.com

ҐЛОРІЯ ГОРБАТИЙ
3 Pequot Rd.
Wallingford, CT 06492
gphorbaty@hotmail.com

МИКОЛА ФІЛЬ
105 Latham Ridge Rd.
Latham, NY 12110
filni@yahoo.com

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
5 Stable Lane
Flemington, NJ 08822
eugenemaria@patmedia.net

МИРОН ПИЛИПЯК
11204 SE 234th Street
Kent,WA 98031
pylypm@yahoo.com

ОЛЯ ЧЕРКАС
565 Riviera Bay Dr. NE
St. Petersburg, FL 33702
stpeteukie@aol.com

АЛЬБЕРТ КАЧКОВСЬКИЙ
126 Simon Fraser Crescent
Saskatoon SK S7H 3T1, Canada
akachkowski@shaw.ca

ПАВЛО ПРІНЬКО
450 Jeanes St.
Philadelphia, PA 19116
paulprinko@yahoo.com

БОГДАН КУКУРУЗА
5441 N Neva Ave.
Chicago, IL 60638
bdvn727@yahoo.com

ЕВГЕН ЩЕРБА
233 Belaire Dr.
Mt. Laurel, NJ 08054
eserba@aol.com

СЕРГІЙ ДЖУЛА
4740 Lacombe
Montreal, QC H3W 1R3, Canada

ПОЧЕСНІ ЧЛЕНИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

АННА ЧОПЕК
1001 Oppenheimer Dr., Apt.101
Los Alamos, NM 87544

МИРОН КУРОПАСЬ
107 Ilehamwood Drive
DeKalb, IL 60115
kuropas@comcast.net

ТАРАС ШМАҐАЛА ст.
10976 Tanger Trail
Brecksville, OH 44141
tszmagala@sbcglobal.net

АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО
16955 Sycamore Court
Northville, MI 48167
adoroshenko@carthlink.net

СТЕФАН ГАВРИШ
600 E. Cathedral Rd.
Bldg. A. Apt. 306
Philadelphia, PA 19128-1933

Пам'ятаймо про Чорнобиль!

В дні відзначення 21-ої річниці Чорнобильської трагедії, найбільшої ядерної катастрофи у світовій історії, Український Конґресовий Комітет Америки (УККА), як провідна українська американська громадська централя, закликає українців США достойно відзначити сумну річницю ще однієї трагедії нашого народу.

Ми повинні пам'ятати про цю жахливу подію, щоб не допустити повторення подібних аварій в майбутньому. Вибух на 4-му бльоці Чорнобильської АЕС змінив життя цілого світу, і ми продовжуємо жити з його наслідками. Десятки тисяч жертв в Україні та інших країнах, території яких були забруднені радіоактивними викидами, зазнали пошкодження здоров'я; чорнобильська зона відчуження ще століттями буде незагоєною раною на тілі України. На жаль, після 20 років, міжнародна громада починає поступово забувати, що наслідки Чорнобильської аварії є довготривалими, і Україна потребує допомоги щодо запевнення безпеки об'єкту „Укриття" та невтралізації радіоактивних залишків аварії. Численні економічні та соціальні наслідки аварії також потребують постійної пильної уваги як нашої громади, так і цілого світу.

Нашим обов'язком є безупинно працювати для надання медичної, соціяльної та суспільної допомоги жертвам Чорнобиля. Наступні покоління також відчуватимуть на собі вплив цієї трагедії, і постійна увага до медичних та інших наслідків є необхідною для успішного розв'язання цих проблем.

УККА закликає українську громаду Америки провести заходи для відзначення цієї трагічної річниці 26 квітня. Інформування широкого загалу про сучасну ситуацію в Чорнобилі та проблеми, які ще потрібно вирішувати, є нашим обов'язком. Необхідно продовжувати працю для допомоги жертвам Чорнобильської трагедії та невтралізації її наслідків і долучати світовий загал до цієї праці, бо лише таким чином ми зможемо забезпечити довгу пам'ять про цей трагічний розділ в історії людства і запобігти іншим подібним лихам.

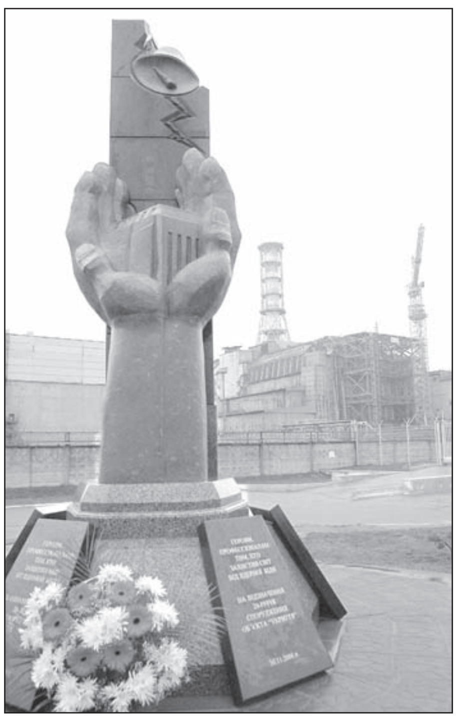
За Крайову Екзекутиву УККА:

Михайло Савків
президент,
Марійка Дупляк
екзекутивний секретар
19 квітня 2007 року

„Сьогодні ми можемо з певністю говорити – Чорнобильська катастрофа спричинена руйнівними діями командно-адміністративної системи Радянського Союзу. Через недогляд і халатність, допущені на вищому державному рівні, постраждали мільйони людей у всьому світі.

Однак, я переконаний – українська нація, як жодна інша, має здатність до самозбереження та самовідтворення. Завдяки роботі добровольців, людей, які роками живуть і працюють у зоні відчуження, ця територія не викреслена остаточно з карти України і, безумовно, має шанс відновитися".

Віктор Ющенко,
Президент України
29 квітня 2006 року

Меморіяльна стела, зведена з нагоди 20-річчя відкриття саркофагу над четвертим бльоком Чорнобильської атомної станції. Фото: УНІАН

Провідний інженер управління реактором Сергій Никандров під час вивантаження останнього палива з активної зони реактора першого бльоку Чорнобильської атомної станції 30 листопада 2006 р. Фото: УНІАН

Чорнобиль...

(Закінчення зі стор. 1)

катастрофи та соціяльний захист потерпілих у Славутичі та зоні відчуження.

У нараді взяли участь представники Міністерства охорони здоров'я, народні депутати України і Білорусі, члени Комітету ВР з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, голови Київської, Житомирської та Чернігівської обласних рад, представники місцевої влади. Того дня були зроблені світлини, які подаємо на цій сторінці.

Екологічні проблеми турбують не лише громадськість України. 3-6 квітня у Києві відбулась X Міжнародна виставка-ярмарок „Екологія-2007", яку організували Національна академія наук України, Міністерство охорони навколишнього природного середовища України і Міністерство України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи.

На виставці були представлені довідкові матеріяли з ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, ядерної та радіяційної безпеки, вивчення стану навколишнього природного середовища. Тепер на підприємствах у зоні відчуження працюють переважно жителі Іванківського, Бородянського районів Чернігівської области, Славутича, Києва та Київської области – разом 3.5 тис. осіб. Серед них є ліквідатори аварії та потерпілі від катастрофи. Три чверті працюючих – чоловіки: водії, дезактивувальники, робітники лісу, будівельники. Значна кількість працюючих – люди пенсійного або передпенсійного віку з урахуванням того, що праця у зоні відчуження дає право на пенсію на 10 років раніше. Молодь стримує мала платня і виснажливий режим роботи.

Результати Чорнобильської катастрофи досі викликають суперечки у світі. У 2006 році дослідники з Колюмбійського університету дійшли висновку, що Чорнобиль різко підвищив число випадків захворювань на рак щитовидної залози через попадання в їжу радіоактивних частинок йоду. Як виявилося, серед людей, що виросли в районах, на які не впливала радіяція, спостерігалося майже в п'ять разів менше випадків раку щитовидної залози, ніж серед тих, хто постраждав від радіоактивних опадів. На думку авторів дослідження, в 75 відс. випадків захворювання на рак щитовидної залози можна було б уникнути, якби не було аварії.

У 2000 році Всесвітня організація охорони здоров'я повідомила, що Чорнобиль міг стати причиною загибелі 50 тис. людей. Через п'ять років після цього підрозділ ООН „Чорнобильський форум" опублікував доповідь, в якій стверджувалося, що серйозність наслідків Чорнобильської катастрофи перебільшена, а проблеми зі здоров`ям виникають у людей не в результаті впливу радіації, а через відсутність об'єктивної інформації, необґрунтованих страхів тощо. В доповіді стверджувалося, що в результаті катастрофи загинуло 59 чоловік, а на рак щитовидної залози захворіло близько 4 тис., причому в 99 відс. з них рак легко піддавався лікуванню.

Екологічна організація „Greenpeace" спростувала ці висновки, доводячи, що тільки в Білорусі зареєстровано 273 тис. випадків раку, викликаного наслідками Чорнобиля, причому понад 90 тис. з них можуть бути з фатальним результатом. Організація „Лікарі світу за запобігання ядерній війні" вважає, що число смертельних випадків може досягати 50-100 тис. осіб.

Рада досліджень навколишнього середовища („Natural Environment Research Council") 10 квітня опублікувала результати свого дослідження, згідно з якими ризик від впливу радіяції на людей, що стали жертвами аварії на ЧАЕС, набагато менш серйозний, чим прийнято вважати.

Як повідомляє „Washington ProFile", Чорнобильська катастрофа виявилася настільки ж небезпечною для здоров'я, як постійне переїдання. Автори зіставили руйнівний ефект чорнобильської радіяції й дію на організм людини таких чинників, як забруднення повітря, куріння і ожиріння. У всіх цих випадках (зокрема, і Чорнобиля) ризик смерти людини збільшується невеликою мірою – приблизно, на 1 відс.

Але ці суперечки вчених не применшують розмірів трагедії, яка спричинилася не тільки до втрати здоров'я великої кількости людей, а й до величезних матеріяльних збитків України. Залишається відкритим питання моральної і правової відповідальности урядів і осіб, з вини яких сталася катастрофа, з вини яких злочинно приховувалася від світу і потерпілих інформація про це лихо. Тому людство пам'ятає про Чорнобильську катастрофу і щороку звертає увагу на її наслідки.

Л. Хм.

Учні повертаються зі школи в Славутичі 13 квітня. Фото: УНІАН

Чорнобильська тема в об'єктиві еспанського документаліста

НЮ-ЙОРК. – 18 квітня у рамках відзначення 21-их роковин Чорнобильської катастрофи в Українському кіноклюбі Колюмбійського університету відбулася американська прем'єра повнометражного документального фільму „Неназвана зона" (оригінальна назва фільму „La Zona"). На запрошення кіноклюбу до Ню-Йорку приїхав режисер фільму еспанець Карлос Родріґес, щоб особисто представити свій останній кінотвір.

К. Родріґес народився і виріс в Мадриді, де вивчав кінематографію у приватній кіношколі. Кар'єру документаліста почав у провідній телекомпанії „Канал-Плюс, Еспанія". Пропрацювавши там шість років, він разом із дружиною і продюсером Асун Ласарте засновує власну продукційну компанію „Морґан Креатівос". Серед його фільмів – „Едвар Гопер: художник тиші" (2005), „Подорож Берліоза" (2004), „Симфонія образів" (2003), „Орсон Велз у країні дона Кіхота" (2000), „Гічкок: фантазія без меж" (2000). К. Родріґес живе у місті Сан-Себастьяні, на півночі Еспанії, у провінції, що називається Країна Басків. Сан-Себастьян відомий у світі, як місце, де з 1953 року проводять найважливіший в Еспанії міжнародний кінофестиваль категорії „А". Власне звідси, з Сан-Себастьяна, почалася Родріґесова подорож до Чорнобиля. Якось він познайомився з українськими дітьми, які вже тривалий час приїжджають до баскійського міста з України, з сіл, розташованих неподалік від отруєної зони, для оздоровлення. Знайомство зумовило глибше зацікавлення, а згодом – ідею створити документальну стрічку.

За 21 рік з часу цієї найгіршої в історії техногенної катастрофи до теми Чорнобиля зверталися десятки разів у багатьох країнах світу. К. Родріґес сам був свідомий того, що навіть в Еспанії він не перший фільмар, який цікавиться Чорнобилем. Його мадридський колега Хуліо Сото до 20-их роковин сумної події зняв 50-хвилинну документальну стрічку „Радіофобія. Нюйоркська і загалом американська публіка теж постійно заанґажована цією темою. Зацікавлення проблемами збереження навколишнього середовища останнім часом швидко зростає. нюйоркський Музей Модерного Мистецтва, відомий під англійською абревіатурою МоМА, який вже давно став одним з найпрестижніших кінематографічних форумів США, кілька тижнів тому показував у програмі „Документальний двотижневик" фільм британського художника Дейвіда Бікерстафа „Напіврозпад: подорож до Чорнобиля".

У ситуації токого насичення кожен, хто береться за тему Чорнобиля, з порога мусить мати справу з двома викликами. Поперше, це знайти власний ракурс, уникнути умисного чи несвідомого „плагіяту" з попередників. Подруге, етично сумлінний режисер мав би намагатися уникнути дешевої сенсаційности, вульгарного маніпулювання почуттями глядача на темі, яка здатна легко занепокоїти людей навіть з найтовщою шкірою: при нинішній поширеності „мирного атома" ніхто не запевнений від небезпеки свого „чорнобиля".

К. Родріґес успішно розв'язав обидві ці проблеми у „Неназваній зоні". Шукаючи власного ракурсу, вдався до простого ходу – передав ролю оповідача героям фільму, українським дітям: Лідії Підвальній, Анастасії Павленко та Андрієві Ковальчуку, які народилися і живуть у трьох поліських селах неподалік забороненої зони навколо зруйнованого реактора. Сам режисер під час фільмування не знав, що кажуть у кадрі герої оповіді – він не володіє українською. Лише після повернення до Еспанії було зроблено переклад. Тим більше здивованою цим моментом з творчого процесу фільму була нюйоркська публіка, – ляйтмотивом дискусії з К. Родріґесом після перегляду була думка про те, як тонко він відчув і передав життя, думання, настрої людей причорнобильської зони. Такий прийом здається цілком виправданим у цій ситуації: чужинцеві, необізнаному з українською культурою, легко спотворити картину, хибно витлумачити мотиви поведінки, слова, вчинки. У „Неназваній зоні" режисер мінімально втручається у спілкування між героями та глядачем, обмежуючи свою участь до двох моментів: монтажу, уважного до деталей на позір дуже прозаїчних буднів поліського села, та до титрів з похмурою статистикою, що кілька разів виринають на екрані англійською мовою.

Делікатність і повага з якою режисер ставиться до українського матеріялу: до деталей побуту, мови, інтонації, – просто вражає. Від початку до кінця у фільмі звучить лише мова його героїв. Якби не англійські чи еспанські субтитри, то стороння людина легко вирішила б, що це український фільм, знятий про українців. Правильніше було б сказати, що це український фільм, такий, якими б мали робитися українські фільми в ідеалі – про Україну, з українською точкою зору, українським життєвим досвідом, українськими проблемами, запахами, звуками, кольорами, мовою і менталітетом. Зараз такі фільми українські режисери роблять дедалі рідше.

Маючи справу з темою, яка легко надається до дешевого сенсаціоналізму, К. Родріґес свідомо уникає дешевої мелодрами. Його насамперед приваблює нецікаве, або те, що зазвичай вважають не вартим уваги: будні тих забутих українською державою і суспільством людей, які не з власної вини вимушені щодня, щогодини, щомиті жити під боком Чорнобильського саркофага, який повільно розсипається. Він кілька місяців провів у трьох селах з оператором Хуанчу Белокі, жив серед людей, про яких знімав стрічку, із ними їв і пив за одним столом, спав під однією стріхою. Оповідь, зроблена у неквапному, навіть трохи сповільненому темпі, як повільно тягнеться час на селі. Автор неначе намагається краще придивитися до предмету, вивчити його і дати глядачеві можливість зануритися у поліську культуру.

Майже з перших хвилин через скарги і нарікання, безнадію ситуації – на перший плян починає проступати ширша картина Чорнобильської катастрофи у її загальноукраїнських аспектах. Чорнобиль як не лише екологічна катастрофа. Фільм відкриває з холодною очевидністю причину, за якої екологічний чорнобиль не полишає Україну вже 21 рік. Логіка оповіді поза намірами автора висновує думку, що тоді, в квітні 1986 року, Чорнобиль атомний стався як вияв чорнобиля культурного – всебічної деґрадації українського суспільства, руїни, якої воно зазнало від совєтської окупації. Еспанський режисер виявляє всю глибину уражености України 2006 року цим цивілізаційним чорнобилем, напевно сам того не підозрюючи. Симптоми цієї цивілізаційної катастрофи видно у фільмі на кожному кроці. Це відсутність відчутної допомоги для населення уражених територій з боку уряду. Це хронічне безробіття. Це спиті чоловіки, які у 36 років виглядають на 60. Це п'яний юнак-школяр, гордий тим, що може залити в себе пів пляшки горілки, не скривившись. Це втеча молоді за кордони

Карлос Родріґес

України. Це відчайдушне намагання іншої героїні оповіді говорити у присутності еспанців хоч якоюнебудь, але російською мовою – бо це ж по-модному. Це жалюгідний цирковий атракціон, який приїхав „із сталіци" з російською програмою – мовляв плювати, що ви, селюки, говорите українською. Це порожні хати, що повільно заростають лісом, майже як у романі Ґабрієля Ґарсії Маркеса.

Проте поряд із цим у фільмі проступає ще й інша картина – теж несвідомо, ненавмисне увипуклена камерою К. Родріґеса. Це неймовірна живучість людей, їхня відпірність перед немилосердною бідою – відпірність як не фізична (бо передчасно вмирають), то духовна. Це їхня простота, краса і сила. Так мала школярка-поетеса пише хоч недоладні і часом трафаретні, але однаково зворушливі вірші про чорнобильску аварію, про Україну-неньку. Не можна не милуватися незламними сільськими жінками, на яких єдиних продовжує триматися українська сім'я і суспільство, бо чоловіки за горілкою не мають часу. Це українські духовні традиції, які так і не змогли викорінити комуністи: святкування Трійці, як спириждавіку годиться – із кленовим листям, лепехою-татарником та іншими атрибутами. Це людська гостинність, якій немає кінця. (У приватній розмові зі мною К. Родріґес, який живе у провінції, знаній в Еспанії особливою вишуканістю своєї кулінарної традиції, захоплювався сільською кухнею Полісся).

Еспанський документаліст не приховує залюбленості в поліське село, у його людей, однаковою мірою – у тих, що не піддаються лихові, і тих, що вже спилися. Здається, що часто Родріґесовій камері коштує неабиякого зусилля щоб відірватися від чудового краєвиду, кумедної побутової сцени, неправдоподібно яскравої зелені лісу, олов'яно-синього неба, вагітного літньою грозою. „Мені здається, що ці люди навіть не підозрюють, у якому красивому краї живуть. Треба тільки про це розказати решті світу", – не раз повторював К. Родріґес. Світ світом, а було б гарно, якби український глядач теж мав можливість побачити документальний фільм К. Родріґеса.

Юрій Шевчук

В телестудії – Адріян Бриттан

„Свобода" в ч. 16 розповіла про здійснення проєкту Адріяна Бриттана, який поставив в Дніпропетровському театрі опери і балету дві опери Пучіні українською мовою. Тележурналіст Фідель Сухоніс на підтримку проєкту запросив А. Бриттана на телепрограму „Тема дня", яка викликала зацікавлення дніпропетровських телеглядачів. На фото: А. Бриттан (зліва) і Ф. Сухоніс в студії.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

УВУ на шляху реформ

МЮНХЕН, Німеччина. – Адміністрація Українського Вільного Університету (УВУ) та громадські орґанізації Америки й Европи, котрі опікуються діяльністю університету, обговорюють шляхи реформування діяльности УВУ заради збереження його для прийдешніх поколінь. Адже ж у полі зору – не лише фінансові питання, але й шляхи виведення навчально-наукового процесу на вищий европейський і світовий рівень. Неодноразові поїздки керівництва університету в Україну з метою пошуку фондів поки не виявились успішними. Колишній ректор університету проф. Леонід Рудницький зауважив: „Якщо не буде допомоги від Української держави, то доведеться вести розмову з приватними новітніми українськими меценатами та підприємцями“.

УВУ міг би стати тим західнім українським університетом, котрий готував би високоосвідчені кадри для приватних організацій та банків України. Така співпраця стала б чудовим прикладом того, як здобутий в Україні капітал може служити для добра української науки й усієї нації.

Другий напрям вирішення мюнхенського питання в Україні, це перспективи створення спільного університету з одним з провідних державних університетів України. Але державні бюджетні університети не можуть вкладати кошти в закордонні навчальні заклади, хоча певна частина фондів, котрі українські університети отримують від приватних донорів як з Заходу, так і з України, могла б бути використана для фінансування спільних проєктів з УВУ. Виходом може бути тісна співпраця з потужними приватними українськими вищими школами, котрі не є обтяжені тягарем державної бюрократичної машини.

Ще один напрям реформування, який розглядає адміністрація УВУ, це розширення навчальних програм університету з широким використанням інтернет-зв’язку. Але чи зможе зробити прорив в нові технології університет самотужки в сьогоднішніх жорстоких умовах на ринку науки?

Тому найбільш реально виглядає реформування УВУ в сторону співпраці та партнерства саме з західніми університетами. Цей крок міг би сприяти піднесення престижу УВУ в очах потенційних студентів, удосконаленню системи інформаційних технологій для виведення університету на вищий світовий рівень в навчальному процесі, зменшення зобов’язань Фундації УВУ щодо фінансової допомоги університетові та вивільненню ресурсів Фундації на інші навчальні та громадські проєкти діяспори.

Щойно з чергової подорожі до України повернулись ректор УВУ проф. Альберт Кіпа та декан факультету державних та економічних наук проф. Іван Мигул. Можна зробити висновок, що надій не втрачено і процес переговорів триває. Програма весняно-літнього семестру зформована. Приміщення університету готові прийняти студентів для захисту маґістерських та докторських дисертацій. І хоча існує ряд питань щодо УВУ в Мюнхені, віриться, що відповіді на них постараються дати делеґати річних зборів Фундаціїї УВУ, котрі відбудуться 28 квітня в Ню-Йорку.

Микола Меґец,
докторант факультету

Загальні збори Кредитівки СУМА

ЙОНКЕРС, Н. Й. – Загальні річні збори Кредитової кооперативи СУМА відбулися 24 березня. Відкрив їх голова Володимир Козіцький, який привітав Владику Павла Хомницького – єрарха Стемфордської єпархії, Владику Василя Лостена – єпископа-емерита, консула Генерального консульства України в Ню-Йорку Андрія Наджоса, президента Централі Українських кооператив Америки (ЦУКА) Орисю Бурдяк, представників сусідніх українських кредитівок.

Молитву промовив Владика Павло, після чого присутні вшанували память померлих членів. Про загальний стан кредитівки звітував В. Козіцький. Згідно зі звітом, членство збільшилось на 246 осіб, активи зросли на 8 млн. дол. і досягли 192 млн. дол., членам виплачено понад 5 млн. дол. дивідендів – на 1.5 млн. дол. більше, ніж минулого року.

Звітували скарбник-управитель Ігор Макаренко, голова Кредитової комісії Мирон Дашко, секретар Контрольної комісії Василь Лучків, а голова цієї комісії Іван Оліярчик зачитав листа від авдиторської фірми „Schreiner, Legge and Company“, за висновками якої наша кредитівка визнана однією з найкращих з фінансових показників.

Оля Руденська висловила вдячність дирекції за професійне керування, фінансовий зріст, великий резервний фонд та ввічливе обслуговування. Привіти висловили консул А. Наджос, О. Бурдяк, від Українського Католицького університету – Джон Курей, від Нюйоркської кредитової кооперативи „Самопоміч“ – президент д-р Богдан Кекіш, від Національної кредитової кооперативи – президент Віктор Бабанський, від Кредитової кооперативи „Самопоміч“ в Ню-Джерзі – президент Ярослав Федун. Цього року закінчили свою каденцію В. Козіцький, І. Макаренко, Стефан Шульган, а також член кредитної комісії Петро Барна. Номінаційна комісія (Андрій Горбачевський, Світлана Хмурковська та Петро Дуда) запропонували переобрати всіх вище вказаних осіб і збори одноголосно переобрали усіх. Збори закінчив молитвою Владика Василь Лостен. В. Козіцький подякував усім за участь у зборах та управі Дому і особисто Петрові Мулеві за гарно влаштоване прийняття.

На першому засіданні дирекції головою обраний В. Козіцький.

В. К.

25 тис. дол. – подарунок УОКЦентрові

ДЖЕНКІНТАВН, Па. – 16 квітня в Українському освітньо-культурному центрі (УОКЦ) відкрився„Фонотон-2007“ – телефонна кампанія збірки фондів на діяльність центру.

Добровільці почали дзвонити телефоном до української громади, щоб фінансово підтримати проєкти УОКЦ. В найближчих плянах є перебудова головного входу до будинку, рампи для інвалідів та ін.

Українська федеральна кредитівка „Самопоміч“ зробила княжий дар 25 тис. дол., щоб розпочати „Фонотон-2007“. Маруся Колодій, голова дирекції кредитівки, передала чек Борисові Павлюкові, президентові УОКЦ, і Борисові Захарчукові, голові комітету „Фонотону“, на загальних зборах кредитівки 1 квітня.

УОКЦ заснований 1980 року як неприбуткова організація, яка зберігає і поширює знання про Україну і українську культуру у Філядельфії і в околиці.

Адреса: 700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046. Тел.: (215) 663-1166. Електронна пошта: contact@ueccphila.org. Сторінка в Інтернеті: www.ueccphila.org.

Андрея Поритко-Жаровська

Петро Капшученко: творчий шлях

ПРІНСТОН Н. Дж. – 27 березня відбулася одноденна виставка творів покійного українського скульптора Петра Капшученка у престижному Райдер-університеті, чудовий корпус якого розташований біля Прінстону, Н. Дж. Її організував слов'янський студентський клюб цього університету, президентом його є українка Лада Пастушок. Як інформує Л. Пастушок, в клюбі більшість членів – українці, але є також поляки, білоруси і росіяни.

Простора заля, де проходила виставка у „фаєрсайт лавндж", ледве могла помістити велику кількість відвідувачів, які прибули на відкриття. Були тут студенти, члени факультету, і багато українців з Філядельфії, де жив і творив П. Капшученко.

П. Капшученко заслужено користується популярністю у нас, в Америці, Німеччині і Арґентині, себто в країнах, де жив і творив, але і в Україні. Він – скульптор широкого мистецького діяпазону, глибоконаціональний і високоестетичний. Неабияке визнання здобули його невеликі скульптури.

Сьогодні, в добі „ґіґантного" модернізму, такі твори не вважаються модерними, а в історичному сенсі скульптури все мали героїчну тенденцію. Це, одначе, не мало впливу на творчість П. Капшученка, і він вважав, що скульптури малої форми дають йому більшу контролю над твором. У цьому й полягала його ориґінальність.

П. Капшученко, а також багато інших мистців, які творили у діяспорі, цінні для України тим, що творчість їхня була вільною, тоді як в Україні панував творчий застій, особливо ж в ділянці скульптури, котру режим суворо контролював.

Відкрила виставку президент клюбу Лада Пастушак. Вона представила головного промовця д-ра Володимира Карпинича з Вілкс-університету, який аналітично і в цікавій формі подав інформації про життєвий шлях П. Капшученка і його значення в мистецькому світі.

Як інформує невеличка брошура, видана з нагоди виставки, д-р Карпинич переклав на англійську мову книжку відомого в Україні мистецького критика д-ра О. Федорука про творчість П. Капшученка. Книжка невдовзі надійде у продаж.

На виставці було представлено 30 скульптур. Всі вони – з приватних збірок, з колекції дочки покійного Людмили Капшученко-Шміт, д-ра Зені Черник, а знаменита скульптура „Бандуристка" належить родині Пастушків.

Всі скульптури виконані у теракоті або бронзі. Не було на виставці скульптур з порцеляни, у якій П. Капшученко здолав немалі технічні труднощі. Більшість скульптур – української тематики. П. Капшученко також є творцем таких монументальних творів, як „Княгиня Ольга" і „Митрополит Василь Липківський", які встановлені на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Бавнд-Бруку. Обидві ці скульптури були репрезентовані на виставці великими фотографіями.

У своєму слові д-р Карпинич підкреслив глибокий патріотизм мистця, бо коли в 1991 році виникла можливість передання його творів музеям України, він одним з перших це зробив. У свою чергу, Україна належно оцінила цей крок скульптора, влаштувавши йому персональну виставку в Державному музеї Тараса Шевченка. П. Капшученко подарував музеям України 50 своїх найкращих творів.

Один з останніх його творів, бюст гетьмана Івана Мазепи, був репрезентований на виставці. Копію автор передав Президентові Вікторові Ющенкові під час його візити до Філядельфії в 2005 році. Загальне враження з виставки: є у нас мистці, твори яких активно сприяють нашому національному авторитетові.

Ще залишається коротко розповісти про Петра Капшученка як людину, яку я також мав приємність знати. Цікаво було слухати зятя покійного Бруса Шміта: „Батько моєї дружини був людиною лагідної і надзвичайно цікавої вдачі. Я зустрів дуже мало людей у своєму житті з подібною вдачею".

А тепер згадаю власний випадок 20-річної давнини, коли мене запросили з виставкою до Філядельфії. Я готував картини до розвішування, як зовсім несподівано з'явився, як я його в той час називав, маестро Капшученко і заявив, що він прийшов допомогти мені.

Я був зворушений таким шляхетним жестом. Ми розговорились. П. Капшученко був відвертий у своїх завваженнях і висловлював невдоволення мистецьким середовищем у Філядельфії – заздрощами, надмірними претенсіями, тобто всім тим, чого маестро Капшученко не толерував.

Я цілком поділяв його наставлення, бо дещо з того було мені відомо, і це зблизило нас, бо коли мені довелося зустрітись з маестром вдруге, також на моїй виставці у Філядельфії, ми вже говорили як друзі. Він прийшов на виставку вже в супроводі дочки Людмили і ходив при допомозі палиці, але ще повний мистецьких задумів. Тихо на прощання мені прошепотів: „Моє життя було любов'ю до України і до людини".

Таким залишився маестро Петро Капшученко у моїй пам'яті.

Богдан Титла

Про Голодомор – на учительській конференції

У першому ряді зліва: д-р Любомир Гайда, Анна Ранюк, Марія Вальцер, за ними адвокат Мирон Болюх, о. Ярослав Налисник, парох УКЦ та Микола Ґеба.

БОСТОН, Мас. — 14 березня група українців, яка складалася з –Анни Ранюк, д-ра Любомира Гайди з Гарвардського університету, о. Ярослава Налисника, розповіла про Голодомор в Україні в 1932-33 роках учителям історії, учасникам конференції Північно-східнього реґіону, що відбулася у Плаза-готелі. Крім згаданих розповідачів, до української групи входили Марія Вальцер (заступник президента Бостонського Відділу УККА), адвокати Мирон Болюх та Микола Ґеба (представник Фундації української спадщини).

Для кращого розуміння теми було показано частину фільму „Жнива розпачу", а крім того, учителям були роздані додаткові матеріяли, включно з копією частини звіту, що стосувалася слухань перед Комісією Українського Голодомору уряду США, бібліографію книжок, сторінок мережі та фільмів стосовно цієї теми, як і копію проклямації губернатора Міта Ромнея. Також до матеріялів включено Плян курсу навчання та Посібник, приготований др-ом Мироном Куропасем для вчителів і виданий УНСоюзом.

Конференція включала штати: Мейн, Ню-Гемшир, Ню-Джерзі, Ню-Йорк, Ровд-Айленд, Вермонт і Масачусетс. Її матеріяли можна придбати за 3 дол., виписуючи чек на УККА, Відділ в Бостоні, та вислати на адресу: Maria Walzer, 11 Green Valley Road, Medway MA 02053.

Марія Вальцер

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

40. Книга Ісуса Навина (Книга Єгошуї): перехід Йордану

Книга Ісуса Навина розповідає про блискавичне військове здобуття Палестини та укріплення Ізраїля на цій землі. Настав час сповнення обітниці Бога про те, що Ізраїль володітиме ханаанською землею. Коли помер Мойсей, Єгошуа (Ісус Навин) за наказом Бога повів племена до Йордану. Спершу двоє розвідників пішли до міста Єрихону, де заночували в домі блудниці Рахав. Про них донесли цареві, який зажадав видати цих чоловіків. Але Рахав, яка увірувала в єдиного Бога, сховала їх на даху, а потом спустила на мотузці з міської стіни. Рахав збагнула що тільки Бог дає силу юдеям. Пізніше вона одружилася з з євреєм Салмоном і ввійшла до родоводу Давида, отже і Христа. Коли юдеї прийшли на берег Йордану, то води ріки зупинилися перед ковчегом Господа й усі люди перейшли на другий берег. Ледве священики з ковчегом вийшли з води, як ріка знову потекла, як і раніше.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій години вечора.

Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 0

7083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

2 червня: з'їзд Патріярхального товариства

Українське Патріярхальне товариство подає до відома, що з'їзд і загальні збори товариства відбудуться в суботу, 2 червня, у приміщеннях парафії св. Архистратига Михаїла, Дженкінтавн, Па. (1013 Fox Chase Rd). У програмі: звіти, дискусія, вибір управи Товариства та „круглий стіл" на тему „Патріярхальний рух у світлі найновіших подій у житті УГКЦ".

На збори запрошені не тільки члени Патріярхального товариства, а й усі люди доброї волі, зацікавлені ролею мирян у Церкві.

Підготовчий комітет: Іван Крих, Роман Левицький, Леонід Рудницький.

Додаткові інформації – телефоном (215) 725-3626.

Леонід Рудницький

Вечір пам'яті Івана Франка відбувся на Фльориді

Зліва: Богдан Лехман, Тарас Роман, Кароліна Борисенко, Марта Клісінська, Христя Шелдон, Володимир Любецький, Ірина Жизномирська, Соломія Попович, Оксана Дутка, Олена Рузайкіна, Володимир Шпічка.

НОРТ-ПОРТ, Фла. – В осередку св. Андрія 24 березня заходом Товариства української мови ім. Тараса Шевченка відбувся літературний вечір, присвячений творчості Івана Франка, 150-ту річницю народження і 90-ту річницю смерти котрого ми тепер відзначаємо.

Проф. Віра Боднарук, голова товариства, привітала присутніх (було понад 200 осіб) і в доповіді „Франко – велетень духа" накреслила цікаві моменти з життя вченого і літератора, котрий пробуджував український народ, творив з нього свідому українську націю.

Після доповіді увагу слухачів захопив літературно-музичний сценарій Наталії Марчак. Ведучі – Олена Рузайкіна, Тарас Роман та Богдан Боднарук („сам Франко") уміло вводили виконавців у дію. Бездоганними декляматорами були Ірина Жизномирська, Соломія Попович, Володимир Лабецький, Оксана Дутка, Марта Клісінська, Кароліна Борисенко, Т. Роман. Виконавці вміло переплітали уривки з поем з мелодіями, виконаними піяністкою Іраїдою Черняк, випускницею Київської консерваторії, та здібним гармоністом Володимиром Шпічкою. Сольоспів пісні „Не забудь юних днів" Христини Боднар-Шелдон захопив присутніх красою і силою голосу... Коли зі сцени прозвучало безсмертне „Не пора, не пора", заля і сцена злились в один моноліт – „огненне слово" І. Франка ще й сьогодні є на часі! „Народе мій, замучений, розбитий" – пролог із безсмертного „Мойсея" – виконав Богдан Лехман, також чудово співав баритоном улюблену пісню поета „Ой, ти дівчино, з горіха зерня" під музичний супровід І. Черняк.

Дохід з імпрези призначено на допомогу „Просвітам" в Україні, на друкування української літератури.

При каві і солодкім ще довго „гомоніла Україна", обмінюючись думками, враженнями, приємними спогадами-розмовами з приятелями.

Галина Король

Загальні збори Пластової фундації

НЮ-ЙОРК. – 18 березня в домі Пластової фундації відбулися 34-ті загальні збори, які відкрив голова Богдан Михайлів. Хвилиною мовчання вшановано пам'ять членів Пластової фундації, які відійшли у вічність. Останнім з них був св. п. пл. сен. Дмитро Косович. Про діяльність у минулій каденції звітували адміністратор будинку Пластової фундації Оля Стасюк, референт фінансів Ярослав Оберишин та голова Б. Михайлів, який також звітував за секретаря Фундації. За Контрольну комісію звітував Володимир Сафян.

На зборах вибрано новий склад дирекції, яку очолив Б. Михайлів.

Б. М.

Пом'янули незлим, тихим словом

ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж. – 15 березня за ініціятивою Ірини Борси громада „пом'янула незлим, тихим словом" Тараса Шевченка.

Церковний хор „Боян" під проводом Алли Коростіль чудово заспівав пісні „Реве та стогне Дніпр широкий" і „Думи мої". Наймолодші, новоприбулі діточки з України Христинка Гребещенко, Дарко Борса і Андрійко Ідак деклямували твори Т. Шевченка. Усі виконавці програми – новоприбулі вихідці з України.

Микола Лишик

Уляні Старосольській-Любович – 95

Уляна Старосольська-Любович на святі.

НЮ-ЙОРК. – Союз Українок Америки, Літературно-мистецький клюб і громадськість Нью-Йорку урочисто відзначили 95-ліття Уляни Старосольської-Любович, члена Національної спілки письменників України, довголітнього редактора журналу „Наше Життя“, відомої громадської активістки, аристократки за духом і палкої патріотки України.

Народилася Уляна Старосольська (псевдонім Любович) 31 березня 1912 року у Львові, в родині Володимира і Дарії (з Шухевичів) Старосольських. Батько був відомим адвокатом, оборонцем українських політичних в’язнів. Мати – піяністка, викладач музичного інституту ім. М. Лисенка. З дитинства У. Старосольська була завзятою пластункою, якою є й сьогодні, належить до куреня „Ті, що греблі рвуть“. Середню освіту здобула у Львові, звання маґістра економічних наук – у Познанському університеті (Польща), а також закінчила Вищі курси журналістики.

Повернувшись до Львова, працювала в редакціях журналів „Нова хата“ і „Господарсько-кооперативний часопис“, згодом редаґувала часопис „На сліді“, призначений для пластової молоді, хоч Пласт тоді був офіційно заборонений.

У 1939 році більшовики заарештували і вивезли на Сибір батька Уляни – Володимира Старосольського, професора Львівського університету ім. І. Франка. Уляну з матір’ю і молодшим братом Ігорем вивезли до Казахстану. Так раптово обірвалися дівочі мрії про письменницьку кар’єру.

Рука, що тримала перо, тепер стискала віжки упряжі колгоспних коней і волів. З відмороженим лицем і руками працювала, щоб прожити і піклуватися хворою матір’ю. Невдовзі помирає мати, а через два місяці в Маріїнському таборі від голоду помер батько. Брата мобілізували до Трудової армії. Уляна залишилась сама. Здавалось, що життя зупинилось. Але ні! Виживають тільки сильні духом. І вона вижила. У 1946 році, під час репатріяції колишніх громадян Польщі, друзі-поляки допомогли У. Старосольській переїхати до Польщі і там оселитися. Вже тоді почала писати оповідання. У 1967 році на запрошення старшого брата Юрія, що проживав з родиною у Вашінґтоні, переїхала до Америки. З того часу живе в Нью-Йорку.

Вже в 1968 році, у видавництві редакції „Новий шлях“, виходить збірка оповідань У. Любович під назвою „Розкажу вам про Казахстан“, яка отримала високе визнання проф. Юрія Шереха-Шевельова. Ця книжка пережила три видання і в даний час готується до друку її англійський переклад.

Письменниця редаґувала і упорядкувала книжки поетеси Зої Когут, Богдана Нижанківського (Бабая), Валеріяна Ревуцького, збірник „Рогатинська земля“, альбом „Гуцульщина“, спогади брата Ігоря „Крутими дорогами“. У 1991 році вийшла монографія „Володимир Старосольський“, в якій У. Любович вміщує біографію батька, його наукові праці, промови на політичних судових процесах тощо. Маючи тонке почуття гумору, У. Любович тісно співпрацювала з гумористичним журналом „Лис Микита“ Едварда Козака. З 1972 року і аж до виходу на пенсію у 1990 році У. Старосольська-Любович працювала редактором журналу „Наше Життя“, часопису СУА. Редакційні статті журнал у 2001 році видані у Львові окремою книжкою „Нариси, статті, есеї з журналу „Наше Життя“.

Упродовж нелегкого, але багатого подіями і плідного творчого життя У. Старосольська-Любович, або просто пані Ляся, як звуть її всі знайомі, завжди була і є у вирі громадського, літературного, мистецького життя. Від 1984 року письменниця є членкою Пен-клюбу, членом-кореспондентом НТШ, членкою 64-го Відділу СУА, Пласту. У 1995 році стала членкою Спілки письменників України.

На літературний вечір, присвячений 95-літтю письменниці, прийшли рідні, друзі, шанувальники її особистості. Слово про У. Старосольську-Любович виголосила Ольга Кузьмович, довголітня редакторка газети „Свобода“ і давня її подруга. З задоволенням присутні слухали твори У. Любович у виконанні акторки Лариси Кукрицької та членок 64-го Відділу СУА Слави Рубель, Дарії Костів, Ліди Баб’юк. Задушевно звучав сольо-спів бандуристки Лаврентії Туркевич, а також фортепіянний твір „Музична інтермедія“ у виконанні Володимира Ткаченка.

Ярослава Геруляк, голова Літературно-мистецького клюбу і 64-го Відділу СУА, оформила цікаву виставку світлин з життя У. Любович. На її честь звучали теплі побажання голови СУА Ірини Куровицької, головного редактора журналу „Наше Життя“ Ірени Чабан, членок 64-го Відділу СУА Лариси Зелик і Валентини Войцехівської, директора адміністрації НТШ д-ра Василя Лопуха, близької подруги д-ра Асі Гумецької, давньої приятельки Дарії Ярошевич з Чикаґо, члена Національної спілки композиторів України Оксани Лиховид та ін. Від пластової „родини“ вітальне слово з гумором виголосив пл. сен. Олесь П’ясецький. Вокальне тріо „Троянда“ у складі Лариси Гулович, Надії Семчук та Люби Ткачук подарувало кілька ліричних українських пісень і зачитало привіт від ансамблю „Українська родина“. Програму вечора вела Наталка Соневицька.

А потім був ювілейний торт і гучне „Многая Літа“! Під час смачної перекуски, яку підготували членки 64-го Відділу СУА під проводом Василинки Дмитрик, до пані Лясі підходили учасники торжества з побажаннями і дарували їй квіти... Сама вона у своєму слові-подяці зізналася, що вперше в житті не може знайти слів, бо схвильована тим, що про неї так багато знають, пам’ятають, шанують і люблять.

Лідія Баб’юк

Зустрілися євреї та українці

НЮ-ЙОРК. – З нагоди 63-ої річниці визволення Вінниці від гітлерівців у Єврейському центрі в Брукліні 18 березня відбувся творчий вечір, присвячений поетесі Белі Губенко, президентові Єврейського земляцтва Вінничини. Вона запросила на цю подію приятелів-українців. Вечір, що проходив під гаслом „Мелодії душі“, відкрив і був ведучим молодий поет і журналіст Олександер Плакхін. У програмі вечора були танці, читання поезій, промови, хорові та сольові виступи. Дитячий танцювальний ансамбль школи ім. Д. Шостаковича під керівництвом Людмили Грушанської виконав кілька танців.

Б. Губенко у своєму слові підкреслила особливе значення визволення Вінниці для єврейської спільноти, яка пережила жахіття. Вона попросила до слова керівника радіо і телебачення проф. Бориса Рабінера, ветерана війни, який поділився враженнями з подій Другої світової війни, під час якої, поряд з іншими, страждав єврейський народ. Він підкреслив, що старші покоління євреїв не можуть забути України, бо Україна – це їхня батьківщина, де вони народились, виростали, провели юні роки, де спочивають їхні батьки, діди і прадіди.

Б. Губенко привітала українських гостей, серед яких були Євген Стахів, Андрій Ластовецький й автор цих рядків. Гості дякували за запрошення і вітали Б. Губенко з її творчим вечором. Для гостей один з солістів виконав українську пісню „Рідна мати моя“. Б. Губенко прочитала кілька своїх поезій і виконала сольні пісні на їдіш, російською й українською мовами. Молоденька внучка Б. Руденко – Оленка – виконала пісні єврейських й американських композиторів. На закінчення Б. Губенко з внучкою виконала дуетом пісню мовою їдіш. Усі присутні були обдаровані квітами.

Микола Галів

Добровольці – наша гордість

Оксана Закидальська

ТОРОНТО. – Документальні фільми, як, наприклад, „Жнива розпачу" і „Між Гітлером і Сталіном", різні виставки, наукові і науково-популярні видання Українсько-Канадського дослідно-документаційного центру відомі на ширшому громадському полі – і то не тільки українському. Центр став активним осередком ознайомлення учнівської і студентської молоді з історією поселення українців в Канаді, подіями Другої світової війни та Голодомором 1932-33 років в Україні.

Зовні менш очевидною, хоч не менше вагомою, є праця добровольців Центру – людей, які системно допомагають в інтерв'юванні, бібліотекарстві, транскрипції звукозаписів, сортуванні матеріялів, адресуванні конвертів, каталогуванні, перекладанні текстів тощо. Минулого листопада було вирішено відзначити 20-ліття офіційного заснування Центру у формі вручення добровольцям спеціяльних Грамот подяки. На святкування запрошено 32 добровольців, яких щиро привітав президент Центру проф. Всеволод Ісаїв.

Один з найважливіших напрямів праці Центру – це архів різних документальних матеріялів – записи інтерв'ю, неопубліковані спомини, щоденники, фотографії, листи і т. п. У впорядкуванні архіву відзначилися троє найдосвідченіших наших добровольців.

Володимира Лучків 14 років була куратором української виставки в „Casa Loma" в Торонто, працює вже два роки при Центрі. Вона упорядковує матеріяли за темами Другої світової війни, німецької окупації України, концентраційних таборів, ОУН-УПА, Акції „Вісла",–участи українців у збройних силах Канади і т. д. В. Лучків створила систему для упорядкування і наповнила вже дві великі шухляди спеціяльними „файлами". Вона має велике задоволення із своєї праці, усвідомлюючи, що це дуже потрібна громадська справа.

Євген Ващук працює при Центрі майже три роки; 41 рік він працював інженером у фірмі „Marshall, Macklin & Monaghan Consulting Engineers", тепер вже на пенсії. Він упорядковує архів документів, переданий Головною управою Братства Колишніх Вояків 1-ої Української Дивізії (один комплект цих документів пішов до Центрального Державного Історичного Архіву України у Львові). Управа отримала документи від окремих дослідників, які вивчали історію Української Дивізії (Майкл Мельник, Тарас

(Закінчення на стор. 17)

Відзначення добровольців УКДДЦентру грамотами подяки.

Концерт учнів української школи

НЮАРК, Н. Дж. – 15 квітня, після Служби Божої, в приміщенні церкви св. Івана Хрестителя відбувся концерт учнів „Нової української школи“, що діє при парафії. Незважаючи на дощову погоду, в церковній залі зібралося багато охочих послухати Великодні привітання, підготовлені учнями. Вчителі та учні показали чудову сценку і монтаж віршиків, присвячених Воскресінню Христовому, а на закінчення наймолодші школярики заспівали низку веснянок та великодню пісеньку „Христос Воскрес!“.

Ірина Аґне,
директорка школи

Добровольці...

(Закінчення зі стор. 16)

Гунчак, Орест Лоґуш) і копіювали їх з німецьких та американських архівів. Архів Дивізійників також включає спогади учасників Дивізії.

Ігор Томків 33 роки працював учителем народної школи і був активний в позаклясній програмі державної школи, де проводив майстерні писання писанок та лекції українських танців. Кілька років тому, вийшовши на емеритуру, почав шукати для себе корисного завдання і прийшов до Центру. Тепер він робить авдіо-записи людей, які під час війни були в Червоній армії, а тепер живуть в Торонто. В більшості – це євреї з України, які імігрували до Канади протягом останніх 10 років. І. Томків вже має завершених шість таких інтерв’ю, записаних в домах цих ветеранів, пересічний вік яких – від 80 до 90 років. Запис триває від однієї до півтори години години, мова звичайно мішана українська і російська (суржик), хоча деякі ветерани добре розмовляють українською. І. Томків каже, що ветерани дуже радо погоджуються на інтерв’ю, тішаться що хтось цікавиться їхніми спогадами. Він задоволений, що має нагоду пізнати людей і багато нового навчитися. Один ветеран-еврей розповів, що завдячує своє життя тому, що сусід-українець передав йому документи свого сина. Після війни знайти цю українську родину йому не пощастило.

Це тільки декілька прикладів праці добровольців, яку координує архівар Іроїда Винницька. Хоч менеджментом Центру займаються його директори, яких діючих сьогодні є 11, робота добровольців є підставово важливою для Центру.

УКРАЇНА І СВІТ

Волинь відзначила річницю народження Уласа Самчука

У 102-гу річницю з дня народження письменника, 20 лютого, в Рівному відкрито Літературний музей Уласа Самчука. В Будинку вчених, при вул. Симона Петлюри 17, покищо в одній просторій кімнаті, розміщені стіл, машинка до друку, ліжко, піяніно, речі, які вживав У. Самчук з дружиною, проживаючи в Рівному в часі Другої світової війни. Донька його колишніх господарів зберегла цінності, і вони, з логічно розміщеними фотографіями з різних часів його життя (юність, Прага, Рівне, ДП табори, Канада), творять цілісну історію життя письменника.

Ведуча музею Інна Нагорна з любов'ю приготовила хоч скромну, але цікаву і цінну експозицію.

Церемонія в день народження почалася покладанням квітів коло стіп пам'ятника У. Самчукові. А потім в переповненому Будинку вчених директор обласного Рівненського краєзнавчого музею Олександер Булига попросив Олександра Данильчука – голову Рівненської обласної ради, Олега Торкунова – заступника голови обласної державної адміністрації, та директора Інституту літератури ім. Тараса Шевченка академіка Миколу Жулинського розрізати стрічку при вході до музею. Ножички подали пластунки в одностроях з куренів У. Самчука та Олени Теліги.

Піснею на фортепіяні „Видиш, брате мій..." зустрів музей У. Самчука гостей. Ректор Рівненської духовної семінарії митрофорний протоієрей Ігор Швець, у сослуженні чисельних священиків, посвятив новий музей. А тоді сердечні промови, вітання, подяки та побажання на майбутнє, переплетені з піснями на бандурі, звучали у залі.

Виступали О. Данильчук, О. Торкунов, депутат обласної ради Василь Червоній, який багато допоміг у встановленні пам'ятника Самчукові в 2005 р., Олександер Булига, Петро Давидюк – начальник управління культури Обласної державної адміністрації, виконавці останньої волі Самчуків – Оксана та Ярослав Соколики та багато інших. У своєму слові М. Жулинський сказав: „Ніхто не увічнить пам'яті наших великих людей, якщо ми самі цього не зробимо".

О. і Я. Соколики привезли з Торонто фотографії, документи та три чудові писанки, які прикрашали колись мешкання Самчуків.

На закінчення відбувся полуденок з участю вчених, етнографів Рівненської та Волинської областей, з донькою Татяни Самчук Іриною Праховою та її чоловіком Юрієм Кузьменком з Києва, директором музею У. Самчука в Дермані Федором Єфимчуком, письменником Євгеном Шморгуном, директором Рівненського театру Володимиром Петровим та багатьма іншими гістьми.

Після офіційної частини відбулися наради голів державної та обласної ради з О. та Я. Соколиками, М. Жулинським, ректором Національного університету „Острозька Академія" проф. Ігорем Пасічником у справі перевезення спадщини письменника з Тилявки до Рівненського літературного музею У. Самчука.

Волинь цінить, любить та шанує своїх великих людей. В століття письменника поставлено йому прекрасний пам'ятник в Рівному. Достойно шанують У. Самчука також в Національному університеті „Острозька академія". Відбуваються там святкові концерти, доповіді та інше. З їхньою допомогою ми видали трилогію Самчука „Волинь", а тепер друкуються „На білому коні" та „На коні вороному". В 2005 р. успішно відбувся Перший конкурс молоді У. Самчука, а цього року ми мали велику приємність 21 лютого роздавати нагороди переможцям Другого конкурсу на тему: „Що писав Самчук про Україну і що писала Україна про Самчука". Подібні конкурси вже заплановані на наступні роки.

Оксана Бризгун-Соколик

Пластунка – на Всеукраїнському молодіжному форумі в Києві

КИЇВ. – 14 квітня відбувся Всеукраїнський молодіжний форум, який став прикінцевою частиною Всеукраїнського молодіжного конкурсу „Новітній інтелект України". Право на участь у Форумі отримали учасники, праці яких були визнані найкращими. Учасників форуму вітали Катерина Ющенко, керівники міністерств, комітетів, благодійних фондів. До участи у форумі була запрошена з Авдіївки Олена Попкова з дослідженням „Молодіжні громадські організації в Україні: майбутні провідники нації чи політичні кон'юнктурники?". Вона провела соціологічне дослідження серед старшокласників Авдіївки і подала низку доказів високого провідницького потенціялу молоді.

На форумі О. Попкова була одною з восьми учасників від Донецької области і єдиною представницею Пласту в своїй номінації.

Тетяна Переверзєва

Козацькі раритети опинилися у Москві

17 лютого у „Свободі" (ч. 7) було вміщено лист Івана Буртика з Кліфтону, Н. Дж., про викрадення з музею Кубанського козацтва козацьких раритетів, слід яких виявлено у Генеральному консульстві Росії. в Нью-Йорку. 21 квітня Наталка Іванченко, шеф-редактор журналу „Музеї України", опублікувала статтю „Кінець операції „Козацькі регалії", яку переслала також до „Свободи". Вміщуємо статтю з деякими скороченнями.

Міжнародна козацька спільнота шокована. Викрадені спецслужбами Росії регалії Кубанського козацького війська, доставлені в Краснодар. Але не всі... Деякі речі запорожців ще у Москві.

Ця історія почалася після розгрому Запорізької Січі. Моральні цінності запорожців – ікони, грамоти, булави, книги, зброя, були врятовані козаками. Їх перевезли на Кубань, подаровану українцям Катериною. Скарби зберігалися в соборі Олександра Невського до 1918 року. Потім регалії перевезли до Сербії, а в кінці 1940-их років – до США, де в Говелі, Н. Дж., діє музей Кубанського козацтва. Влада Кубані намагалася видурити регалії в американських кубанців. Ті не погоджувалися. З весни 2006 року про історію регалій дізнався київський журналіст Віктор Тригуб, який очолює журнали „Нова Січ" і „Музеї України". Він заручився підтримкою отамана Американського козацтва, колишнього киянина Сергія Цапенка, і вони вирішили спробувати чесно розділити регалії – предмети українського періоду повернути в Київ, кубанські – до Краснодару. Несподівано до процесу долучився губернатор Кубані Ткачов і отаман Кубанського козацтва Громов (...). І в надрах кубанського підрозділу Федеральної служби безпеки Росії визрів сміливий плян. До США послали спеціяльну групу („спецназ") у складі 9 осіб! Американські спецслужби, які відслідковують подібні операції, насторожилися.

У цей час в кубанському козацтві США відбувся розкол, проросійських керівників відсторонили. До суду подали скаргу. Суд Ню-Джерзі постановив опломбувати музей і заборонив будь-які дії довкола регалій. Краснодарський спецназ це не спинило. В жовтні 2006 року, під Покрову, спецгрупа на трьох автомобілях, один з яких виявився броньовиком, вночі прибула до Говела, зірвала пломби, зламала замки і пограбувала американський музей, вилучивши частину регалій. Росіяни відвезли крадене в Генконсульство Росії в Нью-Йорку. Дипломатична установа зачинилася на три дні. Спецназ терміново евакуювали. Журнал „Нова Січ" детально поінформував про терористичну акцію однієї держави на території іншої. Вибухнув скандал міжнародного рівня.

Справа дійшла до Президента США Дж. Буша, який особисто телефонував В. Путіну. Як виявилося, російський президент нічого не знав про самодіяльність підлеглих. Росія пообіцяла врегулювати конфлікт(...). Стало відомо, що з Говела викрали і скриньку з кодами до скарбів запорожців, які вони ховали на чорний день. Плюс коди до скарбів Махна, Григор'єва, інших ватажків часів громадянської війни, а також записи стосовно Гетьманату П. Скоропадського.

В грудні 2006 року регалії таємно були вивезені з Ню-Йорку до Москви, де зберігалися в сховищі МЗС. Нещодавно їх перевезли до Кремля, де зі скарбами ознайомилися Путін і Ткачов.

Можливо, щось з викраденого, що стосується України, гучно передадуть В. Януковичеві. Може, подарують музейні копії, про які вже повідомили.

– Найбільше нас цікавила грамота Катерини про передання Кубані. Є один колекціонер, з вищих органів державної влади України, який давав за неї 50 млн. дол., – розповів редактор журналу „Нова Січ" Віктор Тригуб, – Цей документ має велике геополітичне значення. За великим рахунком, всі інші викрадені речі стосуються російського періоду. Організувавши пограбування американського музею, офіційний Кремль дуже „підставився". Україна в цій ситуації, отримала максимум позитивів, і я вважаю, морально перемогла!

Президент США нагородив групу офіцерів ЦРУ і ФБР заговельську справу: спецслужби спрацювали чітко, отримавши незаперечний факт незаконної діяльности Росії в інших країнах. Президент Росії теж нагородив членів спецназу, керівників одного південного управління ФСБ, „за ініціятивність і мужність у поверненні духовних символів".

Музей в Говелі вже давно опломбовано поліцією. Чи не час провести інвентаризацію? Те, що цікавило Росію, вони забрали, а те, що залишилося, для українців дуже цікаве. Сподіваємося, що особисто Президент України, патріоти України, які ще залишилися при владі, зроблять висновки щодо повернення культурних цінностей.

Українське свято на Камчатці

Едіта Познякова (зліва) з юними виконавцями святкової композиції.

ПЕТРОПАВЛОВСЬК-КАМЧАТСЬКИЙ, Росія. – 8 квітня актова заля обласної бібліотеки була заповнена – Клюб української культури ім. Івана Франка проводив Великодній вечір. Грали такі відомі мистці камчатської сцени Заслужений працівник культури РФ Лев Зіневич (скрипка) та Жанна Зіневич (піяніно), виступали хор „Слов'янский" під керівництвом Олени Сьомкіної, вокальний ансамбль „Ласкаво просимо" під керівництвом Лідії Перевалової, танцювальний ансамбль „Радість" під керівництвом Людмили Липовцевої. Читали вірші учні недільної української кляси. Настуся Діденко, Тамара Боргун, Артем Годлевський, Антон та Андрій Вишневі вели вечір разом з керівником клюбу Едітою Позняковою.

На честь основоположника української клясичної музики Миколи Лисенка, якому 22 березня сповнилось 165 років від дня народження, його „Елегію" виконала на фортепіяні Ж. Зіневич. Про традиції української родової оселі розповіли Надія Сивашенко, вчительки Ольга Гаврилова, Валентина Вишнева та її син Андрій, учні А. Годлевський, Т. Боргун, Н. Діденко. Знайшлося місце у композиції і для драматичних сторінок із історії України – Голодомору 1932-33 років, Чорнобилю 1986 року.

Ще довго тривало світле Великоднє свято з його гаївками, забавами та писанками…

Олександер Кришталь
Фото автора.

Учасники свята – українці в Петропавловську-Камчатському.

Забави у Львові і Києві

КИЇВ. – Найдовший весільний поїзд з 60-ти автомобілів марки „Chevrolet Aveo" виїхав на вулиці Києва в суботу, 7 квітня. Така кількість авт однієї марки в поїзді стала рекордною для України і була внесена в національну „Книгу рекордів". На фото: молодята Євген та Наталія Семенови перед весільним поїздом. Фото: УНІАН

ЛЬВІВ. – Фолкльорне свято відбулося 9 квітня в Музеї народної архітектури та побуту під відкритим небом „Шевченківський гай". Львів'янам дедалі більше подобається проводити останній святковий день Великодня – поливальний понеділок, дивлячись виступи самодіяльних колективів, виставки писанок, показові виступи колективів бойового гопака, слухаючи духовні співи молодіжних гуртів. Останнім часом етнозабави-гаївки витісняють у минуле давню традицію обливатися: на львівських вулицях все менше хлопців „полюють" на дівчат. На фото: львівська майстриня Ольга Наливайко з півнем готують чай із трав для гостей. Фото: УНІАН

Дещо про київську телевізійну „кухню"

Найбільшу популярність на загальноукраїнських телевізійних каналах мають дві політичні програми: „Свобода слова" (ведучий Савік Шустер, який кілька років тому був російським тележурналістом, а тепер працює на приватному загальноукраїнському каналі ICTV). На цю програму 16 лютого був запрошений і автор цієї статті як пересічний представник „народних мас". Єдиною моєю функцією було крутити ручку на невеличкому пульті, який тримав у руках. У такий спосіб я мав фіксувати, хто з отих політичних діячів, на мою думку, бреше більше, а хто – менше. Якщо я погоджуюся з промовцем, то кручу ручку праворуч, а якщо не погоджуюся – ліворуч. Ото й усе!

Я перебував у студії ICTV 8 годин. На програму „Свобода слова" канал запрошує 100 „експертів", які повинні пропорційно представляти усі верстви суспільства. Вони були вибрані з різних областей України, але без врахування чисельности населення у тих областях. Від моєї Дніпропетровської области було лише сім осіб, а від Луганської – втричі більше, хоч та область має населення значно менше, ніж Дніпропетровська. За законами соціології, представлення має має визначатися у відповідності до вислідів перепису населення. Але організатори зневажили цей закон, і пропорційність не була забезпечена.

У політичних дебатах останніх років зазвичай Україну ділять на схід і захід. На диво, у телевізійній програмі 16 лютого Україну поділили на три частини: захід – 23 відс., центр – 30 відс. та схід разом із півднем – 47 відс. Я запропонував виконавчому продюсеру Михайлові Павлову вирівняти ситуацію, для чого „перекинути" Дніпропетровську область до центру – Київської та Кіровоградської областей. Але моя пропозиція не була почута, і зрозуміло чому – результати голосування тоді відрізнялися б від тих, які були запрограмовані організаторами програми!

Як же відповіли „експерти" на запитання, кому з керівників держави вони довіряють? Президентові України – 13 відс., прем'єр-міністрові – 19 відс., опозиції – 30 відс., нікому – 38 відс. Зрозуміло, на розподілі відсотків позначилося вище згадане порушення основного правила соціології щодо формування так званої „вибірки". Прикро! Але С. Шустер заявив: „У нашій програмі представлена уся Україна!" Ні, це не так, бо не було представників Львівської і Одеської областей, Криму, а розподіл місць було здійснено неправильно.

На початку програми С. Шустер зформулював тему обговорення: „Чи є початком Другої холодної війни жорстка заява Президента Росії Володимира Путіна щодо недопущення моноцентризму США у світі? Як ця заява вплине на майбутнє України?" Для обговорення цього питання були запрошені віце-прем'єр-міністер з гуманітарних питань Дмитро Табачник та представники трьох провідних партій: від Партії Регіонів – Тарас Чорновіл, від „Нашої України" – Петро Порошенко, від БЮТ – Григорій Немиря. Усі партійці повторювали те, що ми вже не раз чули від представників їхніх партій. С. Шустер програму не вів. Він лише озвучував те, що йому диктував невідомий нам фактичний керівник програми, з яким С. Шустер безперервно підтримував зв'язок завдяки мікротелефону. Не усі 100 пультів, які тримали в руках „експерти", були підключені до комп'ютерної системи, яка вимальовувала на екрані графік реакції на політичну позицію та висловлювання промовців. Це було маніпулювання телеглядачами.

Підсумки програми не завжди були об'єктивні. Так, „експерти" одностайно засуджували антиукраїнські висловлювання російського парляментаря Константина Затуліна і схвалювали виважені аргументи грузинського парляментаря Коте Габашвілі, але на цьому уваги телеглядачів не зосередили, їм навіть не продемонстрували графіка нашої одностайности.

Отже, програма „Свобода слова" – це, безумовно, виконання політичного замовлення власників ICTV та реклямодавців (хто дає гроші, той замовляє музику). Мета програми – формувати громадську думку майбутнього електорату, але, на жаль, не в бік ствердження демократичних цінностей в Україні.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Проблеми партій...

(Закінчення зі стор. 5)

нює виживання правдивих національних демократичних партій.

Система закритих партійних списків, використана на виборах у 2006 р., унеможливила обрання національних демократів в одномандатній складовій частині округа.

„Якщо були б відкриті списки, то у змагання вступали б інтелект, програми, ідеї, а не гроші, – сказав Ю. Костенко на прес-конференції 26 березня. – Ця система створена не для того, щоб між собою конкурували програми чи ідеї, але гроші, з метою обдурити людей за допомогою телебачення, масових заходів, на які безконтрольно витрачаються мільйони".

Крім того, що Ю. Костенко виступає за пропорційну виборчу систему за відкритими списками, базовану на одномандатній частині округу, він також підтримує компанію фінансового обмеження.

Ю. Костенко зазначає, що немає жодної цивілізованої країни у світі такої, як Україна, де фінансування кампаній необмежене, цілковито непрозоре і без жодних загальноприйнятих правил. Маючи підтримку багатьох міліонерів, „Наша Україна" набагато фінансово спроможніша у змаганнях на національному рівні ніж УНП. „У Сполучених Штатах гроші, витрачені на вибори, суворо контролюються, – каже Ю. Костенко. – Тут ми дозволили трьом мегаблокам купувати виборців по всій країні. За допомогою масової реклами, за допомогою тих чи інших подарунків виборцям партії купують виборців".

Проте, надзвичайно успішна кампанія Бльоку Юлії Тимошенко минулого року доводить, що УНП не може цілковито звинувачувати у своїй поразці брак фінансування, - вважає І. Лозовий. „Гроші не вирішальний фактор, – каже він. – Юлія Тимошенко надзвичайно скупа і не купувала жодної телевізійної реклями. Але у неї є неймовірна харизма, тоді як Костенко – нудний і нецікавий".

Інша причина успіху Бльоку Тимошенко та Партії Регіонів – їхня організаційна структура, якій властива майже військова дисципліна. Рішення приймаються згори, службовці вищого і середнього класу відповідальні за виконання цих рішень. „Ці партії не побудовані як політичні партії, але як мафіозні клани, – каже С. Хмара, член УНП, який залишив бльок Ю. Тимошенко на початку 2005 р., як він зазначив, через те, що бльок почав поповнювати ряди партії олігархами. – Як бльок Ю. Тимошенко, так і Партія Регіонів діють за методами мафіозних структур, де немає жодної внутріпартійної демократії, а керівництво робить, що хоче".

Правдоподібно, не маючи можливости досягнути того рівня очевидної дисципліни, яка панує в Партії Регіонів та бльоці Ю. Тимошенко, Б. Тарасюк та Ю. Костенко запровадили національні демократичні сили до іншого рівня прогресу. Керівники п'ятьох національних демократичних партій 24 березня підписали меморандум, об'єднуючи свої сили в національно-демократичний бльок з метою брати участь у змаганнях на національних і місцевих виборах, а також брати участь у політичних демонстраціях.

До НРУ та УНП приєдналася Українська Республіканська партія „Собор" під проводом Анатолія Матвієнка, Християнсько-Республіканська партія на чолі з Миколою Поровським, Партія відродження села на чолі з Іваном Томичем. Парляментська координаційна рада буде складатися з п'яти голів цих партій. Консолідація національно-демократичних сил наставлена самокритично щодо свого майбутнього успіху, – вважають політичні спостерігачі. Але ж єдність не може розв'язати усі проблеми.

„Національні демократи завжди були поділені ще від часів незалежности, але я не думаю, що в цьому найголовніша проблема –, каже І. Лозовий. – Якщо кожен робить щось неправильно, то неважливо, разом вони чи окремо".

Останній концерт музичного сезону

НЮ-ЙОРК. – 14 квітня в Українському Інституті Америки відбувся останній концерт музичного сезону, в якому виступили Ангелина Ґаделія (фортепіяно), Соломія Івахів (скрипка) і Майкл Гаас (челльо) з добірною програмою камерних творів Моцарта, Равеля, Лятошинського та Шумана.

Усі три сонати виконували С. Івахів і А. Ґаделія, почавши двочастинною сонатою „Ґ-дур" Моцарта. Потім була виконана „Соната для скрипки й фортепіяно" Моріса Равеля, у якій С. Івахів показала віртуозну гру з великим розмаїттям технічних прийомів. В другій частині концерту прозвучала „Соната" українського неоклясика Лятошинського, музика якого відзначається емоційною насиченістю, досконалою формою, цікавим тематичним змістом і багатством гармонії.

Успіхові концерту сприяла піяністка А. Ґаделія, яка має професійний підхід до вибору програми. Її участь у виконанні надає кожному творові довершености. В її програмах часто звучать прем'єри з українського репертуару.

Останньою точкою в програмі було „Фортепіянове тріо д-моль" Роберта Шумана. До його виконання долучився випускник Філядельфійського Куріс-інституту челіст М. Гаас. Публіка нагородила виконавців палкими оплесками з вигуками „Браво!"

Богдан Марків

Зліва: Соломія Івахів, Ангелина Ґаделія, Майкл Гаас

Український привіт летить у космосі

„Пересилаємо привіт із нашого світу, бажаємо щастя, здоров'я і многая літа", – такі слова поздоровлення українською мовою були вислані у космос в 1977 році – як одне із 55 поздоровлень різними мовами, записаних на „золотому диску", що був покладений до американських космічних кораблів „Вояджер-1" і „Вояджер-2". Ці два кораблі мали завдання дослідити і зфотографувати дальші плянети нашої сонячної системи, після чого летіти в далекі простори космосу. Коли я перебував влітку в університеті Корнел, в місті Ітака, Н. Й., мені випала історична нагода створити цей привіт і записати його своїм голосом.

Я щойно закінчив п'ятилітні студії архітектури та залишився в університеті, щоб зібрати та зробити фотографії з вибраних рисунків. Раптом зателефонувала Линда Сейґен, дружина відомого, тепер покійного, астронома Карла Сейґена, виклади якого я слухав раніше на курсі астрономії. Л. Сейґен довідалася про мене від слов'янськомовного товариства при університеті, яке було ознайомлене з нашою маленькою, але діяльною українською студентською громадою. Вона попросила приготувати та записати короткий привіт українською мовою, на що я відразу погодився.

Вже наступного дня я пішов до будинку адміністрації університету, де застав досить велике зібрання. Говорили багатьма мовами. Здавалося, що я зайшов у будинок Об'єднаних націй. Я підписав коротеньку формальну угоду, сів до спеціяльно підготовленого мікрофону, виголосив свій короткий привіт та віддав друкований його текст з перекладом на англійську мову.

Хотілося мені більше сказати, але організатори наполягали, що слово має бути коротке. Але коли порівняти з привітами іншими мовами, то наша українська мова була добре і широко представлена. На „золотому диску" були також записані звуки нашого світу – вітер, море, громи, голоси тварин, деякі музичні твори. Були також записані привіти-промови Президента США Джімі Картера та Генерального секретаря ООН Курта Вальдгайма.

Кораблі були вислані у космос 1977 року. Сьогодні, через 30 років, вони вже закінчили дослідження плянет у нашій сонячній системі та перелітають „переходову зону" до глибокого космосу. Вони летітимуть до 10 мільярдів років, аж доки хтось прочитає наші поздоровлення. Привіт можна послухати на сторінці Інтернету американської космічної установи аґенції NASA: http//voyager.jpl.nasa.gov/spacecraft/languages/ukrainian.html

Андрій Цегельський,
Рочестер, Н. Й.

Талант Володимири Божейко

До 100-річчя від дня народження

Сто років тому, 15 травня 1897 року, в селі Рокетне біля Львова, у сім'ї священика народилася Володимира Божейко. Дівчина, маючи три рочки, оволоділа грою на фортепіяні і зі слуху виконувала ряд українських пісень і почутих музичних творів. Під час навчання у Перемишлі Володимира брала лекції гри на фортепіяні у відомої на той час піяністки О. Окуневської, виступала на шкільних і загальноміських концертах. В газеті „Діло" від 14 червня 1912 року проф. Станіслав Людкевич писав про заключний концерт учнів піяністичної школи: „В. Божейко чарувала ніжністю удару і фразування, та взагалі високою геть-геть поза дитячий вік розвинутою самостійною музикальністю". Рік пізніше в тій же газеті про її виступ у Перемиській школі він писав: „В. Божейко відіграння Мендельсонівської концертної фантазії „Фа-дієз-мінор" і його „Пісні без слів" ля-мінор являлась у кожному напрямі феноменом, не то скінченою піяністкою, не то „вундеркіндом", у якій у грі все: удар, техніка, фразування і педалювання, загальне розуміння будови твору і думок композитора, коротко все, що становить прикмети доброї школи і музикально-піяністичного таланту, зійшло, мов щось побічного, на другий плян, а над усім тим піднималася лише чиста, непорочна духова краса і поезія, якої ніяка наука дати не в силі, та, яка уважається божим даром об'явлення чи інтуїції".

Справжнім тріюмфом був виступ 7 вересня 1914 року в Перемишлі з нагоди 100-річчя від дня народження Тараса Шевченка, де вона грала Шопена, Вагнера-Ліста і Чайковського. Після цих успіхів батьки послали Володимиру на дальше навчання до Відня. У 1922 році вона там закінчила музичну академію, займалася педагогічною працею і виступала на концертах у Відні, Ґраці, Празі, Львові, Перемишлі, багатьох інших містах Европи. Тодішня преса переповнена була схвальними статтями про виступи В. Божейко. У 1926 році мисткиня з світовим ім'ям повертається до Перемишля, де вчить студентів у Вищому музичному інституті ім. Миколи Лисенка.

З Перемишля вона часто виїздила на концерти майже до всіх міст Галичини і деяких міст Европи, популяризуючи музику С. Людкевича, Л. Ревуцького, Ф. Ліста, Ф. Шуберта, М. Вербицького М. Лисенка та інших. Від 1946 року вона працювала в академічному хорі України „Трембіта", а також вчила у Львівській державній консерваторії ім. М. Лисенка. Її працю високо оцінювали С. Людкевич, О. Сорока, М. Колесса та інші.

В. Божейко посідає особливе місце в історії України і Европи. Своє життя і талант вона присвятила музичній культурі і за допомогою музики доносила до чутливих сердець слухачів і своїх учнів вогник любови до рідного краю і народу. В. Божейко померла 13 серпня 1955 року, похована на Личаківському кладовищі у Львові. Професор С. Людкевич так оцінив сл. п. В. Божейко: „Без таких талановитих людей, якою була В. Божейко, неможливий був розвиток нашої музичної культури, тому честь їй і хвала, і хай пам'ять про неї збережеться і для майбутніх поколінь".

Ярослав Стех

Помер художник Юрій Соловій (1921-2007)

23 квітня 2007 року помер видатний український художник Юрій Соловій. З приводу цієї болючої втрати подаємо статтю Богдана Бойчука, яка була вміщена 22 лютого 2007 року в київській газеті „День".

Юрій Соловій з далекої перспективи

Богдан Бойчук

Нині ім'я Юрія Соловія залишається маловідомим в Україні, проте його постать є однією з чільних для модерної української культури, яка в силу доволі трагічних обставин розвивалася переважно поза Україною.

Доля Ю. Соловія багато в чому є типовою: він народився 1921 року в Старому Самборі, навчався у Львівській художньо-промисловій школі, після закінчення Другої світової війни еміґрував до Німеччини, а згодом перебрався до США. Однак, серед багатьох талановитих українців, розкиданих по світах, його вирізняла особлива інтелектуальна і духовна самодостатність. Тому його творчість не позначена ностальгією, він жив не минулим і безповоротно втраченим, а прагнув до „речей, вищих, ніж зорі". Тож, напевне, не випадково, що саме з вернісажу цього митця розпочиналася публічна діяльність Культурного і музейного комплексу „Мистецький арсенал", зокрема такого підрозділу, як художня галерея, і саме його спадщина лягла в основу збірки майбутнього комплексу.

Усередині 1950-их років в Ню-Йорку постала нюйоркська група поетів. До нас долучилися й художники Любослав Гуцалюк, Аркадія Оленська-Петришин, Яків Гніздовський, Ярослава Геруляк, Михайло Уран та Юрій Соловій. Ю. Соловій часто організував мистецькі виставки, круглі столи...

Коли намалював монументальну картину „Розп'яття", то повісив її над вівтарем у протестантській церкві в Рутерфорді, поставив музику, Баха, здається, а поети нюйоркської групи читали свої поезії. Церква була набита людьми, американцями й українцями. Такі події залишали знак у душі учасників на все життя. Ю. Соловій також писав есеї, рецензії... Як результат, вийшла книжка „Про речі вищі, ніж зорі".

Та все це раптом увірвалося на переломі 1980-1990-их. Ю. Соловій переніс легкий інсульт, упав на камінні сходи і розбив голову. В лікарні йому видалили третину мозку, і він два роки пролежав у комі. Всі лікарі твердили, що він ніколи з коми не вийде. Та, наперекір усьому, Ю. Соловій з коми вийшов. Пригадав усі мови, які знав, пригадав усіх друзів, але втратив динамічність, допитливість і потребу боротися з життям. Не повернувся він і до творчости. Тільки любив сидіти перед вікном і спостерігати, як міняються пори року. Якось сказав мені: „Життя таке чудове! Я дуже радий, що живу".

У спектрі українського модернізму Ю. Соловій посідає унікальне місце: він є чи не єдиним послідовним представником неоекспресіонізму.

З одного боку, в творчості Ю. Соловія завжди різко присутня думка, тобто його світобачення і його світорозуміння. Його уяву найбільше тривожать дві крайності буття людини: народження і смерть. А між тими полюсами Ю. Соловій бачить переважно страждання. Ці мотиви художник висловлює релігійними символами. Але цими символами він не возвеличує Творця, а радше дорікає Йому за стан, у якому опинилася людина. Паралельно з цим для творчости Ю. Соловія характерна глибока емоційність і розмах.

Ранні твори Ю. Соловія дуже експресіоністичні, драматичні, висловлені приглушеною кольористикою і до жорстокости експресивні. Характерним прикладом із цього періоду може бути картина „Родження" (в Ю. Соловія декілька картин з мотивом народження) чи дуже рання картина „Розп'яття", у якій на одній руці Христа є чотири пальці, а на другій шість. Це раннє розп'яття викликало в 1960-их роках бурю дискусій і протестів. Та все це логічно, бо розп'яття – це терпіння, а терпіння – це деформація: фізична й духовна.

У пізніших роботах прикладом може послужити монументальне розп'яття, яке складається з чотирьох картин, – помітне збагачення палітри в Ю. Соловія. Кольористика стає не лише багатшою і вибагливішою, але й віртуознішою. При цьому сила експресивности картин ні в якому разі не послаблюється. Роботи Ю. Соловія цього періоду помітно перегукуються з працями пізнішої кельнської групи в Німеччині.

У найпізніших творах Ю. Соловій доходить по суті до постмодернізму. Окреме місце займає у його творчості серія „Тисяча голів". Десь 1970-го Ю. Соловій захопився неймовірним і нездійсненним для нормальної людини проєктом – намалювати тисячу голів. Він вживав найрізноманітніші засоби й матеріяли: олію, акварель, олівець, туш, пластику, волосся, папір... Найдивнішим є те, що кожна голова має іншу форму та інший характер (незважаючи на те, що голови ці абстрактні).

Ця неймовірна серія свідчить не тільки про безмежну творчу уяву Ю. Соловія і велику відвагу (а без відваги нема проґресу в мистецтві), але й про духовну могутність людини в загальному, про перемогу Духа над остаточною слабкістю тіла і над смертю. Я щоразу все більше переконуюся, що Юрій Соловій був одним з визначних художників другої половини XX століття.

Концерти Ольги і Наталі Пасічників – в усьому світі

Солістка Варшавської камерної опери Ольга Пасічник запрошена до Театру „Метрополітен-опера" в Ню-Йорку на прослуховування її голосу – сопрано. У польських театральних програмах прізвище співачки часто пишуть як Пасечник, хоча усім відомо, що Ольга Пасічник – українка з Рівного, де народилася, зростала, де закінчила музичну школу гри на фортепіяні. Потім вчилася в Київській консерваторії, а після отримання диплому фахівця продовжила навчання у Варшавській музичній академії. Від 1992 року вона – солістка у Варшаві. І не тільки. О. Пасічник виступала на багатьох славетних сценах – в Парижі, Амстердамі, Брюселі, Берліні, Гельсінках, співала у супроводі симфонічних оркестр Польщі, Бельгії, Люксембурґу, України, Еспанії, Італії, Німеччини, Великої Британії, з численними камерними оркестрами під керівництвом дириґентів світової слави. Її голос звучав у численних виставах, на концертах, в ораторіях. О. Пасічник має понад три десятки плит і дисків з записами її співу.

Участь в міжнародних конкурсах принесла їй ряд нагород. Вона – лавреатка вокальних змагань у Голяндії, Фінляндії, Бельгії, а у 2005 році міжнародний часопис „Opernwelt" номінував її на звання „Найкраща оперова співачка артистичного сезону 2004-2005 років". Ряд відзнак вона дістала в Польщі.

Не відстає від старшої сестри і Наталя Пасічник, талановита піяністка. Вона вчилася в школі для музично обдарованих дітей у рідному Львові, потім – у Львівській консерваторії, в Музичній академії ім. Ф. Шопена у Варшаві і в Королівській музичній академії Стокгольму. Після навчання почалися виступи і настав час нагород на світових конкурсах в Данії, США (Сінсінаті), Італії. Вона багато концертує в дуеті з сестрою Ольгою, має чимало записів своєї гри. Виступала з відомими дириґентами і один з них – Євген Свєтланов написав про Наталю, що вона „оволоділа інструментом надзвичайним способом і здається, що для неї немає обмежень, пов'язаних з технікою, палітрою звучання та інтерпретацією. Усе, що вона грає, звучить дуже переконливо".

2 квітня гостем „Свободи" був батько Ольги і Наталі – ректор Національного університету „Острозька академія" Ігор Пасічник, тож редактори скористалися нагодою, щоб поздоровити його з успіхами талановитих дітей, які своїми виступами прославляють Україну у світі.

Наталя (зліва) і Ольга Пасічники

Левко Хмельковський

Гість „Свободи“ – часопис „Склянка часу“ з Канева

Розповідає Олександер Апальков, редактор міжнародного літературно-художнього журналу „Склянка часу*Zeitglas“

„Склянка часу*Zeitglas“ – приватний літературно-художній журнал видається з 1995 року українською, російською і німецькою мовами і йде до читачів України, Росії, Німеччини, Австрії. Недавно вийшло 41-ше число „Склянки“. Ми опублікували твори понад 1,000 авторів. Представлені всі реґіони України. Видаємо книги наших авторів. На сьогоднішній день їх більше 40. Допомагаємо молодим музикантам. Беремо участь на міжнародних книжкових форумах: конкурсах, ярмарках, виставках. У Києві – Міжнародний книжковий ярмарок „Книжковий світ“, в Харкові – міжнародний книжковий фестиваль „Мір кніґі“, у Львові – „Форум видавців“.

Ми – єдиний журнал, який не „править“ авторські тексти без згоди автора. Журнал – це сито. Саме тут просіває час зерна таланту від випадкових домішок. Найголовніше для літературно-художнього журналу – відкривати нові імена. Література України представлена не тільки Андруховичем, Покальчуком, Забужко. Немає безталанної провінції. Особливо в наше століття всесвітньої мережі Інтернету. Називаю ряд обдарованих авторів: Олена Заславська, Олександер Сигида з Луганщини; Володимир Єременко і Станіслав Стеценко з Черкас; Вячеслав Пасенюк і Павло Безсонов з Донецької области; Олена Оленіна і Тетяна Киценко з Харкова... Список цей я можу продовжувати і розширювати. Ці автори стоять в центрі життя, не ховають голови в пісок повсякденности, але творять розумне, добре, вічне. Ми в кожному числі представляємо до 30 авторів.

Маємо німецьких спонзорів та австрійського видавця Карла Шеленберґера, який вважає, що Україна є справжньою европейською країною. Держава не повинна фінансувати видання художньої літератури. Цим повинні займатися приватні видавці на свій власний смак, можливо, пробними, невеликими тиражами. А вже держава повинна вибирати з цієї, покищо віртуальної, маси виданих в Україні книжок, з цього дикого поля „культурні рослини“ й друкувати їх масовими тиражами та заохочувати молодих авторів відповідними нагородами.

Поштова адреса часопису: вул. Шевченка, 31/32, Канів, Черкаської обл., 19002 Ukraine. Електронна пошта: zeitglas@ck.ukrtel.net. Сторінка в Інтернеті: www.kaniv.ck.ua/zeitglas

Біля меморіяльного каменя на Тарасовій горі в Каневі, встановленого в пам’ять самоспалення 21 січня 1978 року Олекси Гірника на знак протесту проти імперської політики СССР в Україні, періодично збираються шанувальники його подвигу. *Фото: Іван Синящокий, Канів*

Віталій Міхалевський

Знов вихідний... І сум кліщем:
Все мариться мені в вітрині
Та, що танцює під дощем,
В саду, ще там – на Україні.
Тій, що танцює під дощем,
Здається – дощ для неї лишень.
Сховавши одяг, мокра вщент,
Кружляє в танці серед вишень.
Ту, що танцює під дощем,
Не налякає грім невтомний.
І юне тіло – тихий щем,
Як яблуко, спокуси повне.
Ти, що танцюєш під дощем,
Не здогадаєшся, що з тебе
Я, причаївшись за кущем,
Очей не зводив. Вибач, небо.
Та, що танцює під дощем,
Забрала спокій і удачу.
Лишила дощ. Й між вишень-щеп
Невимолимий гріх юначий.
Знов над Парижем небо плаче.
Згадалось давне... Вип’ю ще.
І, божеволіючи наче,
Я сам танцюю під дощем.

Євген Медина

Символи України

Летять лелеки із світів не близьких
Я голову підняв: „Летіть! Летіть!“.
Уже весна на землях українських.
Візьміть мене з собою у блакить.

Я закружляю в вітрових потоках,
У небі зупинюсь на мить.
Огляну землю ненаситним оком
І місце виберу, де б захотілось жить.

Ви знов заселите свої торішні гнізда.
Діток народите, любов вам і хвала!
Ви наша гордість, символ України.
Та щоб не закрутилась голова,

Скажу, що ви птахи зальотні,
А ті, що мерзнуть з нами – молодці, –
То справжні України патріоти:
Звичайні ворони і горобці.

Чорненькі, сірі – не вінець природи.
Сидять надуті, грiючи дзьоби.
Чомусь у ранки зимові прозорі
Їх особливо хочеться любить.

Микола Петренко

Тоді...

(уривки з щоденника)

Я працював перекладачем київського бюра молодіжного туризму „Супутник“. І от підійшла нарешті і моя черга на поїздку з однією київською групою у ФРН. Мої колеґи, які це вже пройшли, говорили мені всі, як один: там мінімум у два рази краще, ніж у Східній Німеччині. Я не вірив. Так то так, краще, але щоб удвічі, навряд. Там справді виявилось удвічі краще.

* * *

В Берліні, столиці НДР, у нас було кілька годин вільного часу. Я пішов один прогулятися містом. Вже повертаючись до автобуса, я вирішив скоротити шлях. Трохи згодом мене охопило якесь дивне відчуття – переді мною був штучний глухий кут, відрізаний від усього світу німою стіною. З самої стіни на мене напружено дивилися люди в уніформі. Напевно, вони були трохи здивовані: що за дивак іде на нас? А за ними, на високому будинку, світився напис „Видавництво Акселя Шпрінґера“. Чужий світ... Я відразу ж повернув назад.

* * *

Група передовиків сільського господарства з НДР прибула в Україну. Програмою передбачалась поїздка в Полтаву і відвідання сільськогосподарського підприємства. Перше здивування було ще в автобусі. Представник господарства, розповідаючи про досягнення, назвав, як годиться, і врожайність.

– Що? Тут, так мало?! Ти правильно переклав??

Шоковано їхали далі. Повз господарство. Є шанс щось побачити. Група одностайно захотіла туди. Моїми останніми словами були: „Я вас попереджав“.

Бруд. Розбита техніка. Хаос…

До самого готелю в автобусі стояла тиша.

* * *

Олімпійські ігри в Москві 1980 року. Усі перекладачі перебували в радісному, збудженому стані. Було вже тижневе навчання в Москві, безкоштовний службовий одяг і таке інше. Але напередодні західні країни оголосили бойкот. Західньонімецька команда не приїде. Всі перекинулись на групи з НДР. Одну з них я здобув для себе. Виборов. Вишантажував. Зворотна сторона стіни.

* * *

Група військових Народної Армії НДР. Москва. Готель. Сидимо в барі, спілкуємось. Заходять західньонімецькі туристи. Моїх наче вітром здуло: ми ж не маємо права навіть перебувати в одному приміщенні з західніми німцями, не кажучи вже про те, щоб розмовляти з ними. Досиджував я один. Проміжна сторона стіни.

* * *

Телевежа у Східньому Берліні. Кажуть: „Ви що, не чули, телевежа похилилась? Усі відвідувачі роздивляються з оглядової кулі, яке життя на Заході. Завелике навантаження на західню сторону вежі“.

* * *

Серпень 1991 року. Поїздка з „великим босом“ до Франкфурту та Гамбурґу. А тут– путч в Москві. Ми мали право залишитись. Наш літак до Києва був майже порожнім.

* * *

Потім були сім років в Чорнобилі. В зоні відчуження. За колючим дротом. Але то вже інша історія.

Олександер Апальков

Марта

Вона вважалася в нашому місті „сильною особистістю“.

– Облиште мене у спокої, – відповідала вона залицяльникам.

Але спокою не було. Ні вдень, ні вночі. Ні взимку, ні літом. Марта була красива. Чорне волосся. Блакитні, не до волосся, очі. Високі груди.

– Не вірю в любов. Немає любови, – говорила вона.

Вона хотіла робити те, в що вірила. Але не робила нічого. Бо ні в що не вірила.

– Коли я була дитям, – говорила вона мені, – релігія була заборонена. А я ходила в церкву, таємно. Але там був музей. Стояли ідоли і горщики, потріскані, на рушниках. Зі стін святі дивилися. Сочилося світло через вікна. Купол здавався таким, що летить. Голова паморочилася. І хотілося відлетіти. Туди, – вона підняла руку, – до Бога.

Сонце пробивалося крізь свинець хмар. Вітер стихав. Хотілося розстебнути пальто.

– У дитинстві зі мною ніхто не говорив про віру, – розповідала Марта, – і сумувала очима, – та й і пізніше ніхто.

Я знав: вона не вірила. Уявив, як святі роздивлялися її. Ставало ніяково.

– Жінки, – розсміялась вона раптом, – зобов’язані лише до свого біологічного покликання. Від природи не можна втікти. Тому їй потрібно сприяти, і вчасно. Що в тому, коли я стану старою.

Нарцисизм рвався з неї. І не захопитися нею я не міг.

– Нині емансипації потребуєте ви, чоловіки, – вона ткнула мене в черево, – Адже тепер ми можемо і самі за себе постояти. Без ваших грошей і широких плечей. І я це доведу.

Березень вже розфарбовував небо. Хмари піднімалися вище. Сонце плавило останні бурульки. Краплі дзвеніли. Птахи поверталися. Марта зникла.

Літо видалося спекотним. Листя пожовтіло. Пошерхла трава. Думати було лінько. Спрага мучила.

– Це просто упередження вчорашнього дня, – говорив мені кельнер, – екологічні вина не поступаються традиційним. – Він стояв переді мною на витяжку, сприймаючи мене за велику людину. – І вони засвоюються краще.

– Що це там? – запитав я, показуючи за вікно.

– А, – відповів він протяжно, – вчора привезли дівчину. У Чечні була снайпером в російському війську. Ось, тепер ховають. Воно їй треба було? Кажуть, двадцять п’ять років, красива. Ім’я у неї дивне... Згадав: Марта...

Він покрутив штопором біля скроні.

– А якщо, – продовжив, – поглянути з точки зору харчової психології, всі номерні вина однакові. Головне – не перебрати дозу.

• НА ПРОДАЖ •

На продаж мотоцикл „Harley Davidson, Fatboy“ - 98. Ніколи не вживаний. Ціна 14,000 дол.
Тел.: (609) 339-6688

• РІЗНЕ •

Куплю ***картини*** *старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956, Михайло

• ПРАЦЯ •

Пошукую працю по догляду за старшою особою або дітьми без проживання в околиці Delaware County.
Тел.: (609) 851-6883 (мобільний) або **(610) 892-7763**

Потрібна жінка зі знанням української або російської мов для опіки над немічним мужчиною в Рочестері, Н. Й.
Тел.: (585) 334-9665

Шукаю працю по догляду за старшою особою.
Тел.: 1 (860) 523-7005

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в середу, 11-го квітня 2007 р. відійшов у вічність на 94-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

СВ. П.
ПЕТРО ДЗЮБА

нар. 28-го лютого 1913 р. в селі Бортків в Україні.

Член ОУН від 1932 р., колишній в’язень на засланні в Березі Картузькій. Предсідник 367-го Відділу УНС Т-ва „Запорозька Січ“ – 35 р., Почесний голова Округи УНС у Рочестері, Н.Й., бувший голова 20-го Відділу ОДВУ і член Центральної Управи ОДВУ, член Клюбу сеньйорів УНС, член Українського Братського Союзу, активний член Української католицької церкви св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., громадський діяч.

ПАНАХИДА відбулася в п’ятнию, 13-го квітня 2007 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Harris Funeral Home в Рочестері, Н.Й.

П ОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 14-го квітня 2007 р. о год. 10-ій ранку в Українській католицькій церкві св. Йосафата в Рочестері, а відтак на католицькому цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

У смутку залишені:

дружина – ХРИСТИНА
дочка – МАРУСЯ з чоловіком ТОМОМ МАЙЕРОМ
улюблена внучка – ЕРІКА
кузини – МАР'ЯН ГОРГОТА з дружиною АДОЮ і родиною
– ОСИП БЕЗКОРОВАЙНИЙ з дружиною МАРІЄЮ і родиною в Англії
ближча і дальша родина в Україні і Канаді.

Вічна Йому пам'ять!

В пам ’ять Покійного можна складати пожертви на:
Olzych Research Foundation, 1229 Spring Avenue, Wynantskill, NY 12128.

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 13 березня 2007 р. в Ню-Йорку на 95-му році життя відійшов у вічність наш найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

СВ. П.
СТЕПАН ОЛЕКСІВ

В глибокому смутку залишилися:
донька – АННА
внучка – МОТРЯ ПРОЦИК СНАЙДЕР з мужем ГРИГОРІЄМ і дітьми СТЕПАНОМ, ГАЛИНОЮ і ПЕТРУСЕМ
син – РОМАН
внуки – ЮРІЙ і СТЕПАН з дітьми ВОЛОДИМИРОМ, СТЕПАНОМ й ІВАСИКОМ

ПАНАХИДА відбулася в п’ятницю, 16 березня 2007 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися суботу, 17 березня 2007 р. в Україн - ській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Складаємо сердечну подяку о. Бернардові та д-р Марії Ефремов і д-рові Алексові Латушевському.

Вічна Йому пам'ять!

В пам’ять Покійного зложено пожертви на Католицький Університет у Львові в сумі 1,500 дол.: Лідія і Орест Ґлют, Мирослава Знаєнко, Христина Карпевич, Орест Попович, Анна Олексів-Процик, Мотря Процик Снайдер, Володимир Процик, Марія Хемич.

П О Д Я К А

З волі Всевишнього в ніч з 7 на 8 серпня 2006 р. відійшла від нас

св. п.
НАДІЯ СВІТЛИЧНА

У нашому горі й смуткові ми повсякчас відчували співчутливу допомогу і жертовність друзів, приятелів і незнайомих нам людей доброго серця тут у США і в Україні.

Шанобливо вдячні президентові України Вікторові Ющенкові за співчуття і присутність на похороні.

Особлива подяка Високопреосвященнішому Владиці Антонію за зворушливі прощальні слова, за моральну підтримку і допомогу.

Складаємо сердечну подяку Високопреосвященнішому Владиці Антонію, отцям О. Гуцулу, Ю. Сівкові, Ю. Базилевському, І. Лишику та іншим за похоронні відправи і Парастас, які відбулися в Церкві-Пам'ятнику Андрія Первозванного у С. Бавнд Бруку. Велика подяка за зворушливий обрядовий спів під керуванням п. Павловського.

Сердечно дякуємо пластункам куреня "Верховинки" за їх неоціненну допомогу, турботу і щиру приязнь впродовж 28 років Надійчиного життя у США.

Безмежно вдячні нашим друзям Оленці та Іринеєві Юрчукам за постійну допомогу під час недуги св. п. Надійки та поради в тяжкий для нас час. Рівно ж – Роксоляні і Богданові Сірим, Миколі і Тані Мовчанам, Тамарі і Валерію Скрипкам. Особлива подяка належить нашій сусідці Олі Тритяк, яка опікувалася і допомагала Надійці.

Дякуємо тим, хто безвідмовно возив хвору Надійку до шпиталю: Христині Баранецькій, Катрі Воловодюк, Софійці Геврик, Ірені Голинській, Лялі Голинській, Лярисі і Любомиру Зєликам, Богданові та Оксані Кузишиним, Ростиславові Міляничу, Богданові Полянському, Роксоляні Сірій, Христі Храпливій, Миколі Яремко.

Щира подяка отцю Івану Наконечному за сумлінне виконання своїх пастирських обов'язків упродовж тривалої хвороби Надії Світличної.

Консулові Андрію Олефірову вдячні за посильну допомогу і присутність на Панахиді.

Тедові Литвину, власникові похоронного заведення "Литвин і Литвин" в Юніон, Н. Дж., належать слова особливої вдячности.

Слова щирої подяки висловлюємо нашим родичам, друзям і приятелям в Україні за організацію і проведення похорону: Миколі Горбалю, Євгенові Сверстюкові, Євгенові Пронюку, Євгенові Обертасу, Богдану Гориню, Катерині Міщенко, Петрові Гончару, Ніні Обертас, Мойсею Фішбейну, Олесю Обертасу, Андрію Горбалю та інш.

Дякуємо керівництву Верховної Ради України за сприяння в перевезенні тіла на рідну землю.

Добродію Олександру Павловському за забезпечення транспортними послугами на час похорону.

Особлива подяка настоятелю церкви св. Миколая на Аскольдовій могилі отцю Ігорю Онишкевичу за організацію студентської молоді на читання всенощної псалтирі і духовенству Володимирського Катедрального собору за відспівання.

Немає тих слів, які вповні висловили б нашу повагу і вдячність до всіх, не згаданих тут, за їх християнську любов, жертовність і відданість Надійці під час її хвороби.

Сердечно дякуємо організаціям, інституціям, приватним особам, які склали нам співчуття у пресі і надіслали безпосередньо нам.

Дякуємо громаді за щедрі пожертви в пам'ять Надії Світличної на Музей Шістдесятників у Києві та інші благородні цілі.

На Музей Шістдесятників у Києві пожертви склали:

1,500 дол.
Ірма і Володимир Пилишенки;
по 500 дол.:
Теодор і Леся Костюки, ОУПС у США ім. св. Ольги;
300 дол.:
Софія Скоп;
по 250 дол.:
Тит і Софія Геврики, Адріян і Адріяна Геврики, Валентина Лімонченко, Богдан і Роксоляна Сірі, колектив газет "Свобода" і "Ukrainian Weekly";
по 200 дол.:
Олекса Геврик, Роман Геврик, Богдан Ґеруляк і Марта Скорупська, А.Д. Лімонченко, курінь УПС "Верховинки", Надія і Микола Мірчуки, Орест і Дарія Темницькі, Меланія і Володимир Темницькі в пам'ять приязні мами Софії Темницької з Надією Світличною;
по 150 дол.:
Анна і Симон Радомські, Сестрицтво ім. Св. Ольги в Ярдвіл, Н.Дж.; UHY Management Co, Chicago;
по 100 дол.:
Володимир і Христина Баранецькі, Христина і Микола Баранецькі, В. і А. Бурачинські, Томас Весл, Володимир і Катерина Воловодюки, Зірка і Роман Воронки, Ксеня та Ігор Гапії, Анастасія і Наталія Грибович, Петро Гурський, Lincoln & Sandra Graubard, Осип Данко, Любомир і Ляриса Зєлики, Іка і Хозе Касанова, Ольга Криволап, Валентина Кузьмич, Марія Мали, Тереза Марко-Бень, Люба Мурженко, Христина Певна, Володимир Процик, Ніна Самокіш, сестрицтво Св. Ольги при церкві Св. Андрія, Мирослав і Зоряна Смородські, Марта Тарнавська, Наталія Титла, Ореста і Богдан Ткачуки, Богдан і Христина Турченюки, Андрій і Христина Храпливі, Богдан і Богданна Худьо, Леся Юзенів, Оленка та Іриней Юрчуки, Микола і Оксана Яремки, Graubard Lincoln & Sandra.
по 50 дол.:
Пітер Бодтке, Людмила Бойко, Анна Бойчук, Ніна Булавицька, Хризанта Гентиш, Тамара Гординська, Галина Грушецька, Люба Гуралечко, о. О. Гуцул, Володимир і Володимира Васічки, Іван Даниленко, Софія і Марко Держки, Любомира і Тарас Камінські, Лідія Кий, Оксана і Микола Коропецькі, Анна і Бернард Кравчуки, Оксана і Богдан Кузишини, Ляриса і Любомир Онишкевичі, Марія Проскуренко і Стефан Вельгаш, Тамара Сидоряк, Дарія Юрчук-Ружицка і Йосеф Ружицкий;
60 дол.:
Оксана Цісельська;
35 дол.:
Л. і Д. Ковальські;
30 дол.
Оля Тритяк;
по 25 дол.:
Діма Комілевська, Дарія Костів, Іванна Мартинець, Barbara Mooney, Дарія Самотулка, Леся Селепина;
по 20 дол.:
Стефан Гоголь, Андрій Олефіров, Ольга Залезняк, Іван Зінченко, Галина Ільченко, Олена Клименко, Марія і Евген Осціславські, Людмила Шпильова, Mooney Barbara.
10 дол.:
Марія Ліщинська.

На фонд підтримки Євгена Концевича в пам'ять Надії Світличної пожертви склали:

по 200 дол.:
Оксана Радиш, Валерій і Тамара Скрипки;
50 дол.: Анастасія Грибович в пам'ять св. п. Вальчука.

На УВАН в пам'ять Надії Світличної пожертви склали:

800 дол.
Юрій Темницький;
100 дол.:
Володимир Процик.

Павло Стокотельний
Іван Стокотельний з дружиною Кристін
Ярема Світличний з сином Велесом

Повідомляємо, що Богослуження
в Першу Річницю відходу у вічність

св. п.

проф. д-ра
ВОЛОДИМИРА СТОЙКА

буде відправлене

в неділю, 6 травня 2007 р. о год. 11-ій ранку

в Українській католицькій церкві Різдва Пресвятої Богородиці,
80 Livingston Avenue, New Brunswick, NJ.

РОДИНА

У глибокому смутку повідомляємо, що 16 квітня 2007 р. відійшла
у вічність на 80-му році життя в Atlantic City, NJ
наша дорога МАМА і БАБЦЯ

св. п.

ТЕКЛЯ ОСТАШ

вдова по пок. Михайлові, мама пок. Ірени.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 21 квітня 2007 р. в Українській католицькій церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії. Тіло поховонено на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

В жалобі залишилися:
син – ОРЕСТ з дружиною ШАРОН
внучки – МІКАЛЕНА
– ФЕЛІЦІЯ

Вічна Її пам’ять!

У першу болючу скорботну річницю смерти
нашого найдорожчого Мужа, Батька і Дідуся
2 травня 2007 р.

св. п.

др. СТЕПАНА КУРИЛАСА

Заупокійні Літургії з Панахидою відправляться в таких церквах–

у США:
Крайовий Собор Пресв. Родини – Вашінґтон, ДК
Помісна Церква Пресв. Тройці – Сілвер Спрінґ, Мериленд
Церква Св. Юрія – Піттсбург, Пеннсилванія
Церква Св. Михаїла – Ню Гейвен, Коннетікут

в Україні:
Церква Свв. Петра і Павла – Буцнів біля Тернополя
Церква Св. Івана Богослова – Тернопіль
Катедра Св. Юра – Львів
Церква Св. Анни – Львів
Церква Свв. Володимира і Ольги – Львів
Церква Св. Вознесіння Господнього – Львів
Церква Св. Покрови – Львів

Про молитви за спокій душі Покійного ласкаво просять
дружина **Ольга, Діти і Внуки**

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 17-го квітня,
по довгій недузі, відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

св. п.

д-р ЕМІЛЬ Й. КЛЮФАС

нар. у Лежахові в родині о. крилошанина Івана
і Марії (з Тунів) Клюфас.

ПАРАСТАС відправлено в п’ятницю, 20-го квітня 2007 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Costigan O’Neil Funeral Home.

СВЯТА ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ відбулася в суботу, 21-го квітня, о год. 10-ій ранку в церкві св. Михаїла у Woonsocket, RI а відтак на цвинтарі св. Духа у Hamptonburgh, NY.

Горем прибиті
дружина – ІРЕНА (з ФЛИСІВ)
сини – ОЛЕКСАНДЕР з дружиною РОМОЮ і дітьми ПАВЛОМ, МАТЕЙКОМ, МЕЛЯСЕЮ й ТОМКОМ
– АДРІЯН з дружиною ГАНЕЮ та синами МИХАЙЛОМ, СТЕФАНОМ, ДАНИЛОМ і ТИМКОМ
– МИХАЙЛО
– РОМАН з дружиною ЛІДІЄЮ та дітьми АНДРІЙКОМ, ЛЕСЕЮ і ЛЯРИСОЮ
донька – ЛІДА з мужем ІВАНОМ ТКАЧЕМ і сином МАРКОМ
сестра – МАРТА ДОБЕРЧАК з дітьми і внуками
братові – ГАЛИНА КЛЮФАС з дітьми і внуками
– МАРІЯ КЛЮФАС з дітьми і внуками
– ВІКТОРІЯ КЛЮФАС з дітьми і внуками
племінники з родинами – ЮРІЙ КЛЮФАС, КОНСТАНТИН КЛЮФАС, БОГДАН КЛЮФАС,
– КСЕНЯ ДРАҐАН, ГАНДЗЯ МИЦАК, ЮРІЙ САВИЦЬКИЙ, ІСЯ КЛЮФАС, ХРИСТИНА КЛЮФАС
свати – МИКОЛА і МАРІЯ КАСІЯНИ, ЕВГЕНІЯ БАБІЙ, ГАЛИНА ТКАЧ, ТАТЯНА й ЮРІЙ РІШКИ
та дальша рідня Клюфасів і Кархутів у США, Канаді та Україні.

Вічна Йому пам’ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на
Український Католицький Університет у Львові:
„Ukrainian Catholic Education Foundation – UCEF“,
In Memory of Dr. Emil J. Klufas,
2247 W. Chicago Avenue, Chicago, IL 60622.
